

ILUSTRATIUNEA ROMÂNĂ

ANUL II No. 5

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: ZIARUL „UNIVERSUL”
București Str. Brezoianu No. 11. — Telefon 13/71, 13/72

JOI 23 IANUARIE 1930

MISS ROMÂNIA 1930
— Domnișoara ZOICA DONA —

Foto M. Vesa

ALEASĂ LA CONCURSUL NAȚIONAL DE FRUMUȘETE, ORGANIZAT DE REVISTA NOASTRĂ, ÎN ZIUA DE 12 IANUARIE 1930.
MISS ROMÂNIA 1930 VA PARTICIPA LA CONCURSUL MONDIAL DE FRUMUȘETE, PARIS-RIO DE JANEIRO.

PREȚUL 10 LEI

Redacția și administrația str. Brezoianu nr. 11
Abonamente:

In țară	In străinătate
1 an . . . lei 500	1 an . . . lei 1100
6 luni . . . lei 260	6 luni . . . lei 560

Publicitatea concesionată exclusiv Oficiului Român
Je publicitate S. A. str. Bursei 2 A. (Palatul Generala)
Telefon 344/63

Tiparul și zincografia ziarului „Universul”
Manuscrisele și fotografiile trimise redacției
nu se înapoiază

MARELE NOSTRU CONCURS NAȚIONAL DE FRUMUȘEȚE

Alegerea Miss României 1930 — D-ra Zoica Dona

— Duminică 12 Ianuarie, în palatul ziarului „Universul”, a fost aleasă Miss România 1930,
care va participa la concursul internațional Paris—Rio de Janeiro —

În prezența unui numeros public, care umplea marea sală din palatul ziarului „Universul”, până la ultimul loc, s'a ținut Duminică 12 Ianuarie, orele 10.30 dimineața, marele concurs național de frumusețe, organizat de revista noastră.

În aclamațiunile și ovațiunile nesfârșite ale mulțimii, a fost aleasă Miss România 1930, fericita care va disputa la Paris și Rio de Janeiro, titlul internațional de frumusețe.

ASISTENȚA

Cu mult înaintea de începerea concursului, strada Brezoianu era arhiplină de lume, jandarmii putând, cu foarte multă greutate, ține ordinea. Palatul, care posedă invitați numerotate, a ocupat sala mare din palatul ziarului „Universul” special și artistic amenajată.

Familie concurente or au ținut să fie de față la această alegere, subliniind cu prezența lor însemnatatea acestui concurs unic, atât prin numărul excepțional de mare al candidadelor, cât și prin importanța titlului în disputa pentru cea mai de seamă competiție internațională.

Asistau deasemenea numeroși intelectuali, profesori, pictori, sculptori, invitați de comitetul de organizare.

CONSTITUIREA JURULUI

La ora 10.30, juriul era complet constituit, sub președinția d-lui Gr. Urdăreanu, avocat, președintele consiliului de administrație al soc. anonime „Universul”, în asistența d-lui Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul”.

Juriul a fost compus din d-au prof. dr. Gerotta; general Eracle Nicolescu, prefectul poliției Capitalei; medic general Papiu; Al. Mavrodî, directorul ziarului „Viitorul”; Cincinat Pavelescu, magistrat și scriitor; Rada Roșetti, scriitor și avocat; Victor Eftimiu, director general al teatrului Național; Corneliu Moldovanu, fost director general al acelei instituții; Paul Smărăndescu și Van Saanen, arhitecți; Steriade, pictor; Severin și T. Barcă, sculptori; Andrei Ionescu, avocat, reprezentantul primăriei; N. Dumitrescu-Bumbăști, director de scenă la teatrul Național; I. Zaharof, vice-președinte al soc. anonime „Universul”, Al. Popescu-Necăști, fost secretar general; Șt. Brănișoiu, sub-directorul ziarului „Universul”; Sym Râmniceanu, R. Seișanu, Mihail Mora, B. Cecropide și Mihail Negru, redactori la „Universul”; S. A. Moiescu și T. A. Teodoru de la revista noastră.

După ce s'au dat membrilor juriului indicațiuni asupra metodei de urmat, în scopul simplificării operației, — dat fiind că numărul candidadelor era foarte mare, — au început să se introducă concurențele.

EXAMINAREA CANDIDATELOR

Una câte una, candidatele au început să se perinde pe dinaintea ochiului scrutător al juriului.

Poeți consacrați, pictori de seamă, sculptori cu faimă și esteți, reprezentanți ai tuturor genurilor de artă, cu creionul în mână și cu carnetul în față, își notau aprecierile asupra fiecărei din tinerele concurente.

Conduse pe o estradă luminată și admirabil decorată, în fața juriului, ele se mișcau elegant, și descinzând spre a trece apoi prin fața mesei juriului, conduse spre o altă ușă a sălii comisiei examinatoare.

Cele mai variate tipuri de frumusețe se succedau făcând pe membri să și chibzuităscă îndelung nota, s'o compare cu nota pusă precedentelor și să ceară adeseori concurenței să revină, pentru ca personalitatea ei să fie apreciată întregă.

Pictorul vedea armonia și farmecul privirii; sculptorul căuta să și ghicească liniile unui model ideal, îndelung căutat; poetul căuta grația caldă a personalității, estetul urmărea mișcarea de ansamblu, știința prezintărilor în lume.

Foto St. gnat
„Miss România” în locuința sa, cetind „Ilustrațiunea Română”

„Miss România” în bibliotecă

Foto M. Vesa
Familia „Miss României”: d-na general Dona, d. general Dona, d-ra Zoica Dona și d-ra Nuși Dona

„Miss România”, îndată după alegere

„Miss România”, coborând din camera sa

Foto M. Vesa

PUBLICUL

Publicul din sală participa indirect la emoțiunea candidatelor și aplaudă adeseori sgomotos.

Când și când, la apariția câte unei tinere de o excepțională frumusețe, publicul ovaționează în strigăte de «Trăiască Miss România».

E un avertisment, pentru juriu, ca intră un nou exemplar care îi va reține îndelung atențiunea.

A DOUA ȘI A TREIA EXAMINARE

Prima examinare a dus la selecționarea unui grup restrâns de candidate.

A doua și a treia examinare — două operațiuni succesive — restrâng numărul la șase.

Acum se știe precis că printre aceste șase frumuseți trebuie căutată Miss România.

Cele 6 frumuseți reintră, de data aceasta în grup, mai emoționate decât la prima operație. Ele sunt conștiente de importanța momentului și, sigure de însușirile lor, se mișcă de data aceasta ca într-o reuniune de societate.

Toalete distinse, siluete elegante, tinerețe strălucitoare, numai grație și frumusețe.

Obiectivele fotografice le fixează din toate părțile, în diverse poze și atitudini.

Juriul apreciază, și iar apreciază...

În cele din urmă rămân în discuție numai patru candidate.

PROBA FINALA: Numerele 71, 210, 267 și 276.

Candidatele, până la alegerea finală, poartă numerele de ordine ce li s'au dat de Comisiune. Rămân în discuție numerele 71, 210, 27 și 276.

Candidatele, purtând aceste numere, reintră în sală.

Președintele juriului anunță:

«Atrag atențiunea d-lor membri, că din cele patru candidate ce vor

apare acum, în proba finală, doamii membri vor alege pe „Miss România” 1930.

Candidatele defilează din nou prin fața juriului. Fiecare membru își recapitulează notele și cere candidatelor unele explicațiuni.

Candidatele urcă din nou estrada, sub lumina puternică a reflectoarelor și fiecare face mișcări încete. Un sfert de oră de exigențe, de examinări și de reexaminări, de emoții nesfârșite.

Un sfert de oră de încordare — sfertul de oră decisiv...

Candidatele au eșit, și acum juriul deliberează, fără să știe nici în acest moment decisiv numele concurențelor.

Se adoptă soluția cea mai indicată și cea mai leală: vot pe față, cu apel nominal al membrilor juriului.

Fiecare membru e strigat pe rând. Fiecare rostește numărul sub care se ascunde candidata pe care o socotește cea mai frumoasă, și nu uită să adauge încă doua sau trei numere — ale celorlalte — în ordinea preferinței.

D-RA ZOE DONA ESTE PROCLAMATA MISS ROMANIA 1930

A votat toată lumea.

Președintele, ajutat de doi scrutatori, totalizează voturile, sub capetele plecate și privirile curioase și nerăbdătoare ale membrilor votanți.

Rezultatul este:

D-ra Zoe C. Dona, prima;

D-ra Gabriela Popescu, a doua;

D-ra Lydia Căpălescu, a treia;

D-ra Ecaterina Popescu, a patra,

D-ra Zoe C. Dona este proclamată „Miss România” 1930.

PUBLICUL OVAȚIONEAZA

Sala izbucnește în ovații nesfârșite. Publicul, în picioare, urcat pe scaune, mese și ferestre, aclamă, în strigăte de Trăiască Miss România! Trăiască Domnișoara Dona!

Multă vreme publicul aclamă pe aceea care a obținut titlul de Miss România.

În strada, o mare de capete așteaptă ieșirea fericitei domnișoare care deține pentru un an titlul de Miss România.

Domnișoara Zoica Dona, însoțită de doamna general Dona, mama sa, urcă în automobil. Dar mașina este imobilizată de mulțimea de oameni care defilează la geamul automobilului și aclamă pe Miss România...

Într'un târziu, mașina porneste în strigătele mulțimii: Trăiască Miss România! Trăiască Ilustrațiunea Română!

Astfel s'a terminat marele nostru concurs care a ales pe Miss România 1930 frumoasa care va disputa la Paris și Rio de Janeiro titlul mondial de frumusețe.

Miss România 1930
Zoica Dona

Autograful d-rei Zoica Dona, „Miss România” 1930

DE VORBA CU DOMNIȘOARA ZOICA DONA

MISS ROMÂNIA 1930

de ION TIK

ACASA, LA MISS ROMANIA

Indată după alegerea domnișoarei Zoica Dona, *Miss România* pe 1930, i-am făgăduit că îi voi face o vizită, acasă, pentru a-i cunoaște proiectele, păreriile și impresiile, pe care să le împărtășesc cititorilor revistei noastre.

Aleasa concursului organizat de revista noastră, *Miss România*, locuște în parcul Regina Maria, str. Dr. Koch nr. 8, într'un drăguț imobil, proprietatea părinților — d-na și d. general Constantin Dona.

La 5, după amiază, mă găsesc la intrarea locuinței, întâmpinat de d-ra Zoica Dona.

„*Miss România*” mă păstrează încă ceva din roșeața obrazilor de dimineață, probabil din clipa în care a primit vestea fericitului eveniment care-i atribuie titlul de *cea mai frumoasă fată*...

Fac cunoștința generalului Constantin Dona, un distins general în activitate, a doamnei general Dona și a surioarei mai mici a „*Miss României*”.

O familie distinsă de oameni primitivi și simpatici.

Un interior plăcut, în felul acelor gospodării în care te simți bine, fără să știi pentru ce; un interior în care gustul, bunul simț și ordinea domină fără pretențiuni exagerate sau frivole...

Explic domnului general Dona scopul vizitei mele, după ce, bine înțeles, i-am prezentat felicitările și omagiile „*Ilustrațiunii române*” și ale ziarului „*Universul*”.

— Sunt vechi și constant cititor al marelui coti-

„*Miss România*”, d-ra Zoica Dona, la doi ani

dian și al frumoasei d-v. reviste; de aceea mă bucur și mai mult că fiica mea a fost proclamată *Miss România*, la acest concurs național destul de bine organizat.

Până în ziua alegerii n'am știut de candidatura fiicei mele; de aceea alegerea a fost o adevărată surpriză...

Domnișoara Dona interveni în discuție așezând grațios câteva lucruri pe masă.

— Desigur, domnișoară, după o dimineață plină de emoții, ai avea nevoie de o binemeritată odihnă. Și eu care vă tulbur...

— Am trecut de ceasul emoției; simt, ce e drept, oarecare osteneală, dar bucuria de a putea lua contact cu cititorii și cititoarele revistei care a organizat concursul îmi redă buna dispoziție...

La un pahar cu șampanie, pe care-l bem în sănătatea frumoasei și grațioasei *Miss România*, aduc vorba de ceasurile care au precedat rezultatul voturilor...

IMPRESIILE D-REI ZOICA DONA, ÎNAINTE DE ALEGERE

— Vi s'au părut, domnișoară, desigur, *ceasuri nesfârșite*, orele care au precedat rezultatul concursului...

— Drept să vă spun, câtă vreme lumea din sală nu-și ațintise privirile asupra mea, eram liniștită ca în un examen la care am toate șansele să-l trec onorabil...

„*Miss România*”, d-ra Zoica Dona, la patru ani

Aș fi rămas multă vreme liniștită, dacă lumea din sală nu s'ar fi aprins în discuții, nume de candidate și dacă miile de ochi nu mi-ar fi aruncat nesfârșite priviri iscoditoare...

Când discuțiile au degenerat în pariuri și când grupul celor șase triate prin selecțiune a reapărut în sală, am simțit privirile sfredelindu-mi ochii obosiți de măreția spectacolului care chemase să defileze frumoasele noastre fete...

În atmosfera sălii, încărcată de neastâmpărul și nerăbdarea publicului de a cunoaște cu o clipă mai de vreme pe *Miss România 1930*, simțeam și eu o apăsare nedeslușită, incolțită ici de fiorul unei glorii care putea să vină, colo de ușoara deziluzie a unei amărăciuni trecătoare...

Din grupul de doamne și domnișoare care mă înconjură, o fetiță cu ochii mari, dulci și frumoși, îmi spuse:

— Veți fi *Miss România* peste câteva clipe; ești frumoasă, într'adevăr frumoasă, domnișoară Dona...

Glasul fetiței pe care n'o cunoșteam și care nu știu de unde 'mi auzise numele, îmi străbătu sufletul ca o supremă îmbărbătare.

— Prevestiri de înger, domnișoară, zise un domn; numai să nu-ți pierzi cumpătul...

Înțelesei, atunci, destul de lămpede, că toate discuțiile din sală sunt în jurul nostru, a celor șase candidate, pe care juriul, probabil în dilemă, le examina și reexamina încontinuu...

Într'un târziu, am rămas în fața juriului numai patru...

De vreme ce ajunsesem „în finală” — cum spuneau d-v., secretarul juriului — trebuia să am șanse serioase.

Nu mă gândeam c'ăși putea reuși cea dintâi, pentru că celelalte trei concurente mi se păreau extrem de frumoase și de drăguțe...

Când am trecut pentru a nu știu câta oară prin fața celor treizeci de membri ai juriului, masa, în formă de semicerc, care ocupa o sală întreagă, mi s'a părut o jumătate din meridianul pământului pe care trebuia să-l parcurg cu pași mărunți de fetiță...

— Și l'ajți parcurs...

— Numai eu știu cum mi-am stăpânit emoția, care pentru prima oară încerca să mă cuprindă... Un membru al juriului m'a întrebat ceva, sfătuiindu-mă să-mi păstrez buna-dispoziție de mai înainte...

Când am reintrat în sală, m-am așezat într'un caruciu păzit de jandarmi pentru ca să ne ferească de îmbulzeala curioșilor...

Entuziasmul în sală înfierbântase atmosfera și publicul substituit în „juriu” își împărțea preferințele...

IMPRESIILE „MISS ROMÂNIEI” DUPA ALEGERE

Un membru al juriului anunță publicului rezultatul: „juriul, cu majoritate de voturi, proclamă pe domnișoara Zoica Dona, *Miss România pe 1930* pentru concursul internațional Paris-Rio de Janeiro”.

Sala izbucnește în urale și în ovații nesfârșite: Trăiască *Miss România*! Trăiască *Miss România*!

Am simțit o căldură neobișnuită care 'mi înfierbântă obrazii, și un amestec de bucurie și de emoție fără nume...

Nu v'ăș putea spune cam ce fel de bucurie și de emoție am simțit în clipele acelea neuitate, pentru că nu m'am gisit nici odată în fața unei asemenea mulțimi de oameni cari mă aclamă, mă ovaționează; în fața a mii de oameni care mă felicitează, mă admiră, mă privesc cu fețele radioase, pentru că nici odată n'am biruit la o asemenea interesantă dispută...

În sala juriului, membrii, rând pe rând, mă felicitează și 'mi doresc isbândă la proba finală, la Rio de Janeiro.

Mulțumesc președintelui și membrilor juriului și-i asigur că voi reprezenta cu demnitate Țara...

Am așteptat multă vreme ca publicul să se risipească. Lumea a evacuat în cele din urmă sala; dar când a fost să plec, am văzut strada Brezoianu și palatul Universului complet blocat de oameni cari țineau să mă vadă și să mă salute...

Cu greu, printre cordoanele de jandarmi, străbat la mașina care mă aștepta...

Am rămas în mașină, aproape un sfert de oră, — în uralele nesfârșite ale publicului care ovaționa pe „*Miss România*”, — în neputință de a înainta.

Într'un târziu, jandarmii deschid drumul mașinii și iată-mă spre casa părintească...

— Și pe drum, v'ajți gândit, desigur, ce va spune domnul general...

Miss România, care ne povestise până acum cu însuflețire privindu-ne cu ochi de cărbuni strălucitori, aplecă capul, ca și când întrebarea mea era „o abilitate” de judecător de instrucție...

Dar, după câteva clipe, răspunse cu aceeași voce caldă:

„*Miss România*”, d-ra Zoica Dona, la trei ani

— Da, m'am gândit că-i aduc o surpriză și o bucurie cu care se poate mândri orice părinte...

Acasă, în sânul familiei, am fost îmbrățișată, sărutată, împărtășind fiecare ceva din bucuria și fericirea care mă copleșise...

Mama, care mă însoțise, cunoștea în amănunțit cum s'a desfășurat concursul; ce lalți — tata și sora mea — așteptau lămuririle pe care, obosită cum eram, mă simțeam incapabilă să le dau...

M'am închis în camera mea și m'am trântit pe divan...

Încercai să adorm, dar îmi era cu neputință: mii de glasuri îmi țipau și acum, obsedant, în ureche: Trăiască *Miss România*! Trăiască domnișoara Dona, aleasa României. Mii de priviri îmi sfredelneau și acum ochii, și pe perete vedeam mulțimea de capete care năvălea spre mine, să mă vadă...

Obrazii îmi ardeau, ca o pară de foc. În minte se amestecau, în dezordine, clipe și priveliști trăite la cel mai frumos concurs ce s'a putut organiza vreodată, și imaginația mă purta departe, pe alte meleaguri, acolo unde visam odinioară să pot merge, ferită de griji materiale...

Am stat astfel, tolnță pe divanul meu, între vis și viață, mai bine de un ceas...

Ședeam cu ochii întredeschși și zăream pe lumina plafonului minunatele priveliști din Rio de Janeiro, pe care le admirasem în revista d-v. și pe cari, în scurt timp, le voi putea vedea la fața locului...

Foto M. Vesa

„Miss România”, d-ra Zoica Dona, la gura sobei, povestește „Universului” și „Ilustrațiunii Române” impresiile după alegere.

„Miss România”, d-ra Zoica Dona, în casa părintească, cu câinele ei favorit, „Verdun”

Când gândurile mi s'au limpezit, mi-am reamintit că sunt *Miss România*, că ceasurile au trecut și că, dintr'un moment într'altul, trebuie să vină „domnul Ion Tik” pentru notițe pe care le va împărtăși cetitorilor „Ilustrațiunii Române”.

MISS ROMANIA, IN MIJLOCUL FAMILIEI

Domnișoara Dona, cu toată oboseala unei dimineți plină de emoții, povestește limpede, frumos, curgător, cu vocea caldă, armonioasă, plină de nuanțe...

Când povestește lucruri emoționante, trăește adâncul vorbei, pe care-o simte, o încălzește, o înfierbântă și-o îmbracă în acea comunicativitate care constituie un dar dumnezeesc. Un psiholog ar putea observa cu ușurință că între mobilitatea feței, strălucirea ochilor gureși și succesiunea de vorbe și de stări sufletești este o strânsă legătură — un circuit unic în care se contopesc laolaltă gândul, graiul și simțirea.

Așa povestește *Miss România*, cu vorba care se înlanțue captivantă, cu ochii cari se aprind și se sting în scâlpiri uluitoare, cu sufletul care imprumută feței acea expresivitate cu totul proprie persoanelor extrem de sensibile.

Dar spovedania de până acum, ori cum, a adăugat frumoasei noastre *Miss România*, o osteneală în plus.

De aceea, în sânul familiei Dona, în care „Zoica” radiază ca o bijuterie scumpă, încere să prind o conversație cu ceilalți membri prezenți...

Domnișoara Nuși.

Este surioara mai mică a *Miss României*, destul de veselă și de fericită de evenimentul care i-a atribuit domnișoarei Zoe titlul de cea mai frumoasă fată...

Nuși, dacă nu este atât de frumoasă cât este *Miss România*, este, în schimb, deopotrivă de simpatică, vioae, inteligentă.

Ba s'ar putea spune că este chiar mai mult decât vioae, pentrucă are în mișcări ceva din sprinteneala și din suplețea puilor de căprioară.

— Și, ce înveți d-ta, domnișoară Nuși?

— Baletul. Sunt în baletul Operei Române!

Și ochii mari și frumoși ai domnișoarei Nuși se umplură de o bucurie nemăturisită. Bucuria că a îmbrățișat o carieră pentru care are o adâncă vocațiune? Bucuria că a cunoscut un gazetar care, la Operă, va căuta să vadă cum dă-lează sora *Miss României*? Sau, poate, amândouă laolaltă?

Mica baleristă are într'adevăr un corp frumos și

o uimitoare ușurință în mișcări... dar mai presus de toate are încredere și voință...

— Vei ajunge să faci carieră frumoasă, cu o singură condiție: să fii credincioasă artei căreia te-ai devotat, să fii sărguitoare și să urăști cabotinajul...

Locuința d-rei Zoica Dona, „Miss România”, — str. Dr. Koch nr. 8, parcul „Regina Maria”

Domnișoara Nuși râse cu dragălaşenie și dintr'o săritură fu în capătul opus al camerei, probabil ca să-mi arate că are de pe acum destulă elasticitate.

Este cea mai mică și de aceea cea mai răsfățată. Ea înveselește casa cu răsul argintiu, aducător de lumină, de soare, de voce bună.

La masă, doamna general Dona răsfoește un tablou plin de fotografii.

— Sunt fotografiile copiilor. Amintiri scumpe ori-cărui părinte...

— Doamnă, după câte constat, vă puteți mândri cu fiicele dv... Astăzi fiica dv., care timp de un an va purta titlul de *Miss România* atribuit de trecute de frunțași ai vieții noastre artistice și intelectuale, v'a dat o frumoasă răsplată... Măine-poimăine, și domnișoara Nuși v'ar putea da alta, în alt domeniu, sau poate tot la un concurs de frumusețe...

Doamna general Dona, zâmbind, își privi fiicele, cu ochii buni și blânzi de mamă iubitoare...

— Dragoste de mamă! întrerupse *Miss România*.

Conversația alunecă apoi spre anii copilăriei, pe care *Miss România* i-a petrecut în casa părintească, între nevinovatele nebunii de toată ziua și dojenile rubitoare și infructuoase ale mamei...

ORIGINA „MISS ROMANIEI”

Șapte și un sfert. Târziu.

Am venit pentru un ceas și-au trecut două. Așa și se întâmplă cu oamenii simpatici și primitivi: știi când vii, dar nu știi când pleci.

Miss România este tot vioae, bine dispusă, gata să-mi dea orice lămurire.

— Știi, domnișoară, că înainte de a-mi povesti copilăria și amintirile, am nevoie de câteva date asupra originii d-tale?

— Origina mea? Să vă spun:

M'am născut în București, în 1908. Părinții mei sunt: generalul Constantin Dona și soția sa, născută dr. Suciu. După tată, descind dintr'un doge de Veneția, venit acum câteva secole la curtea unui domn român. Dogele a rămas în țară, la curte, primind înalte funcțiuni pentru meritele și serviciile sale. Dogele, sau urmașul său—nu v'as putea spune precis, tata cunoaște istoria — a devenit clucer. S'a căsătorit cu o româncă și a devenit român. După mamă descind din familia poetului Bolintineanu. În familia mamei se găsește numeroși frunțași ardeleni cari au jucat un rol istoric în desrobirea Ardealului, cum a fost doctorul Aurel Suciu.

După cum vezi — spuse *Miss România* plină de dragălaşenie — în sângele meu se găsește ceva din noblețea falnicei Veneții de odin'oră, din măreția umbrelor marilor luptători ardeleni și din poezia scriitorilor români...

Dacă lucrul vă interesează, aș putea ruga pe tatăl meu, generalul Dona, să vă dea arborele genealogic cu toate amănuntele necesare... Ar fi poate în-

(Continuare în pag. 9)

HOAȚELE DIN MARILE MAGAZINE

după EDMOND RIO

Medicii au inventat, acum o sută de ani, o boală pe care sunt pe punctul de a o suprima în mod radical, sau mai bine zis, s'o suprima în mod retrospectiv, căci sunt aproape de acord, cu hoții, că n'a existat niciodată! Această boală-fantomă, este mania furtului, a unui furt în totul special, a furtului în marile magazine. Boală stranie, fără friguri și dureri, neînsoțită de nici un simptom patologic și constând exclusiv în gestul irezistibil de a pune o mână încântătoare pe un cupon de mătase sau o etolă de chinchilla și de a o șterge englezește, fără a trece pe la cassă. Este, totuși, o boală, fiindcă impulsia criminală, pe care o provoacă, este mai tare decât conștiința cea mai solid stabilită și paraliză, peste câteva minute — timpul necesar operației — orice reacțiune morală.

Boală stranie, și prin aceea că nu produce ravagii, decât cu excepții foarte rare, decât pentru o jumătate din rasa omenească, aceea căreia comorile expuse de marile magazine fac să-i apară bucuria în ochi și focul în obraji. Este, la urma urmei, o boală, căci toți medicii secolului nostru au fost unanimi în a recunoaște că este o adevărată boală.

Cel care a formulat-o și a făcut-o clasică este marele alienist Esquirol, de reputație mondială și care a fost, de altminteri, binefăcătorul sârmanului popor al nebunilor. Marc, primul medic al regelui Ludovic Filip, a botezat-o, în 1840, cleptomanie.

Faptul acesta n'a fost însă caracterizat, pe drept ca o boală. Au trecut mai bine de o sută de ani, de când tribunalele sunt victime, după marile magazine, ale unei splendide mistificații, — o sută de ani, decât medicii legiști, avocații și jurații sunt duși ca copiii de niște comedie abile, cari au știut să profite de minune de pe urma unei idei științifice false sau desfigurată. Campania dusă de unul din cei mai distinși medici experți francezi, președintele congresului de medicină legală al țărilor de limbă franceză care s'a ținut la Paris, d-ru Antheaume, a pus chestiunea în adevărata ei lumină: cleptomanie sunt, pur și simplu, hoațe. Nu trebuie spus, însă, că în această categorie de hoți și hoațe nu este și un procent de adevărați bolnavi, aparținând unor categorii patologice bine definite, cazuri bine cunoscute de medicii specialiști ai afecțiunilor nervoase și mintale.

D-ru Jean Vinchon, dela spitalul „de la Pitié”, din Paris, care este unul din cei mai de seamă psihiatri francezi, a rezumat însemnătatea acestor chestiuni, pe care le-a studiat vreme îndelungată și le-a pus la punct în lucrarea sa „Limitele furtului morbid”.

„Este absolut sigur”, spune d-ru Vinchon, „că sunt cazuri de alienație mintală, mai mult sau mai puțin grave, dar bine caracterizate, în cari bolnavii pot să comită furturi. Din toate formele de demență, aceea a paralișilor generali furnizează, cu mult mai mult decât celelalte, cel mai mare contingent de hoți, dar este nu mai puțin sigur, că aceste furturi n'au nici o legătură cu acelea ale prețioșilor cleptomani. Paralișul general fură, cu o inconștiență totală, fără ezitări sau remuscări, și nu este un exemplu mai frapant, decât acela adeseori amintit, al bolnavului d-ru Magnan, care pusese mâna pe un butoi în plină stradă, în fața a zece persoane, și a chemat un sergent de oraș, ca să-l ducă până la el acasă! Apoi, alt caz, arătat de d-ru Vigouroux, este, deasemeni, foarte caracteristic: un bărbat, care s'a dat liniștit jos din trăsura sa, pe cheul Tournelle din Paris și a început să deschidă cu lovituri de piatră lăzile unui anticar. În toate aceste cazuri, boala, la care furtul nu este decât una din numeroasele ei manifestări, este foarte ușor de diagnosticat. Nici un medic nu se poate înșela. Pentru cel de pe cheul Tournelle, au fost suficiente câteva minute de examen, spre a constata întinderea dezordinii intelectuale, produse în creierul său, de paralizia generală. Avea cele mai mari greutateți, ca să-și scrie numele cu un scris indescifrabil și tremurat. Pus să adune numerele 122 și 225, spuse: „pui pe 1, adaug pe 2 și pe urmă pe 5 = 125” și se uita cu mândrie la medic; apoi, dintr'odată, îi spusă că va lua conducerea unei ferme, cu chirie anuală de 28.000 franci și că trebuie să se ducă la un notar, care să-i consemneze o moștenire de 250.000 franci, rămasă dela un unchiu al său. Nu este, de asemeni, posibil să ne înșelăm cu acei pe cari îi numim „debili mintali” sau pur și simplu slabi cu duhul”.

O mare categorie, cea numită a „maniailor exaltați”, cari pun mâna cu cea mai mare liniște și îndrăzneală pe obiectele cari îi tentează, termină prin a nu avea nici o plăcere să posede sau să întrebuințeze produsul furtului lor. Pentru aceștia nu este vorba de cleptomanie, și seria furturilor lor este reperedă întreruptă prin aceea că sunt internați. În această categorie, intră una din cele mai curioase boli examinate la ospiciul „Sainte Anne” de d-ru Briand. Este vorba de o femeie. A fost arestată în magazinele „Samaritaine”, în momentul când a fu-

rat o pană de struț și un sac de voiag; recunoaște în fața comisariatului de poliție acest furt, mărturisind și altele anterioare. Spre ex.: Într'o zi pe când se dusesse să cumpere niște stofă la magazinul „Louvre”, a observat la plecarea a umbrelă foarte frumoasă. A luat-o, fără să ezite, „mândră de a avea o umbrelă foarte frumoasă și să pară bogată”. A mai luat alte patru sau cinci umbrele, în săptămânile următoare, „ca să le aibă, când prima se va uza” și le ține acasă, învelite în hârtie fină. Veni apoi rândul a două boa și a două eșarfe, pe care le purta alternativ.

Toate aceste furturi, spunea ea, au fost comise fără cea mai mică umbră de „luptă interioară”. Ea nu înțelege cum n'a fost văzută: amplexii erau în jurul ei; lna obiectele fără nici o precauțiune, în fața lor, ea și cum le-ar fi plătit; i s'a părut că lucrul era cu totul natural. În ziua în care a fost arestată — pentru prima oară — în magazinul „Louvre”, furase o geantă de mână și o eșarfă. Întrebată de ce a furat pe aceasta din urmă, răspunsă că sora ei având una foarte frumoasă, îi făcea în neaz. În cazul acesta este, desigur, evident, că inconștiența actului comis, disprețul pentru orice precauțiune, stupiditatea motivelor date pun pe medic pe calea adevărului, și examenul d-ru Briand duse la constatarea unor simptome grave, caracterizate prin excitație intelectuală, iritabilitate, nevoie constantă de a face mișcare, idei obsedante de bogăție și fericire, halucinații ale auzului, toată seria turburărilor îndeajuns de cunoscute și care n'au nici o legătură cu faimoasa și pretinsa cleptomanie, în care maniacul fură sub o impulsie specială, irezistibilă și înlăuntrul căruia se produce, apoi, o luptă groaznică.

În ce privește furturile, pe cari sunt susceptibili să le comită epilepticii în perioadele de criză, medicii sunt de mult fixați. Ei știu că, fără a ține seama, câtus de puțin, nici de loc, nici de timp, nici de mijloace, epilepticii comit furturi nemotivate de absolut nimic și a căror particularitate, mai ales îndrăzneala, denunță lipsa oricărei voinți.

Dovada despre aceasta, e bolnavul citat de d-ru Magnan, bolnav care, intrând într'o cameră, cantă să strecoare un scrin mare printr'o fereastră mică, intră într'un alt apartament unde găsește pe un om care lustruiea ghetele, i le ia din mână, se descaltă, aruncă ghetele în capul celui alt și se duce, în picioarele goale, cu produsul furtului său în mână, până ce întâlnește un sergent pe stradă, care-l silește să se încălze.

Alt exemplu în această privință este o d-nă, care a fost arestată într'un mare magazin, pentru că a furat niște stofă și care a spus: „După ce am luat cuponul, eram fericită ca o regină: îmi venea să cânt. Am fost arestată imediat, fiindcă am atras atenția asupra mea. De câte ori sunt arestată, nu știu de ce am furat; de cele mai multe ori, am în buzunar bani destui, ca să plătesc obiectele furate”. Examinată de d-ru Vigouroux, ea a manifestat turburări, cari nu înșală: amnesia caracteristică acestor cazuri și pe care n'o simulează, deoarece intermediat ce i se amintesc faptele principale, și datele însemnate din viața ei: a nasterii, a căsătoriei, a unei arestări precedente, își încordează memoria și reconfirmă tot ce s'a reconstituit asupra ei. Frică a unui tată alcoolic și a unei mame epileptice, decă-

derea ei intelectuală și morală este vizibilă din toate punctele de vedere.

În amintirile sale despre Anglia, Marcel Boulestin povestește cazul unei foarte bogate americane, care-l rugase să ia prânzul la ea. Invitatul a constatat cu stupeoare, că supă era servită într'o farfurie cu inițialele R. I., bomarul într'alta împodobită cu o coroană închisă. Celelalte purtau inițialele tuturor hotelurilor din Europa. Furculițele, lingurile, cuțitele de pește și de fructe proveneau din restaurante celebre, cabarete la modă, din transatlantice. Surzând de mirarea oaspetelui său, americana îi explică liniștită: „Da! Dacă le-aș fi cumpărat, nu m'aș amuza. Ador amintirile. O adevărată pasiune! Dar trebuie să le iau cu înșămă. Sunt foarte dibace”. De altminteri, în salon, invitatul află că pernele erau confecționate din cupoane de mătase și dantele luate — „ca amintire” — din marile magazine pariziene.

Mult timp s'au văzut în acestea, adevărate cazuri de cleptomanie. Ce glumă! În ce privește cleptomania — dacă ea există — impulsia irezistibilă la hoț și inconștiență și fără mobil, d-ru Antheaume a crezut să fi descoperit un caz veritabil printre cele examinate de el. Dar, odată adus la azil, acest cleptoman a organizat în deplină cunoștință, și fără urmă de frică, furtul cearcafurilor cu ajutorul unui complice convocat la date fixe din afară! Acestea sunt, după părerea d-ru Antheaume, limitele cari trebuie opuse în mod științific furtului morbid. În afară de aceasta, totul nu este decât un trucaj, comedie căreia baroul i-a dat prea mult timp ajutor, ca să salveze pe delcvente și un pretext nefast de a slăbi din ce în ce mai mult frâna morală și socială și așa prea slabă.

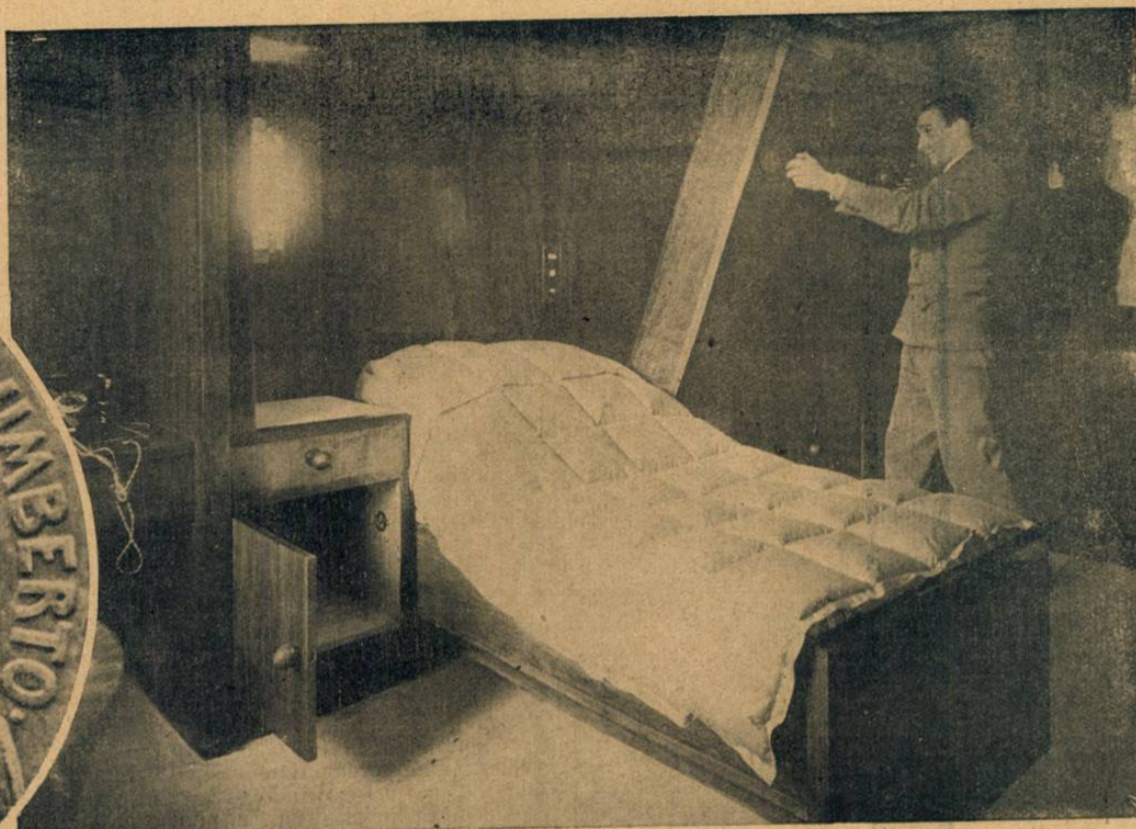
S'a jonglat prea mult cu argumentul psihiatru. Bazându-se pe vechi teorii medicale greșite, avocații au abuzat de acest argument și magistratura s'a lăsat ademenită. Este suficient de a duce puțin mai departe interogatoriul utenței din aceste prețioase cleptomane, pentru a vedea că ele spun o lecție învățată și că oferă o scenă bine preparată. Și aceea faimoasă hiperemotivitate, cu care s'a jonglat atât, aceea frică, pe care o manifestă în fața medicului expert și care ar fi continuarea aceluia pe care le-ar fi simțit în momentul furtului! Ce comedie! Este, pur și simplu, tracul, în momentul când soarta lor se hotărăște.

Se citează următorul caz: Un avocat telefonază d-ru Antheaume, spre a examina pe o doamnă din cea mai bună societate, inculpată a fi furat ciorapi de mătase într'un mare magazin. Doamna sosește, însoțită de bărbatul ei, foarte afectat de această afacere. Interogați, cei doi motivează o moștenire mintală supărătoare în familia d-nei: tatăl a murit de turburări cerebrale, iar mama ei era de o nervozitate extremă. Doamna, care arăta anumite anomalii nervoase, banale de altminteri, și pe care le au și alte femei, cari totuși n'au furat nici o dată, povestește — urmând veșnica formulă — cum a simțit dorința irezistibilă să ascundă trei perechi de ciorapi de mătase sub mantoul ei. Mărturisirea se termină cu îndoita rugăciune de a elibera certificatul salvator. „Rog pe soț să se retragă un moment și, singur cu pretinsa cleptomană, după un examen obiectiv al sistemului ei nervos, care nu arăta nimic anormal, reiau interogatoriul. O fac să-mi mărturisească, în cele din urmă, anumite mici mistere ale contabilității ei conjugale”. Când soțul reintră, surprins de lunguța examenului, medicul refuză certificatul, invocând calitatea sa de expert, spre a nu interveni într'o afacere în curs.

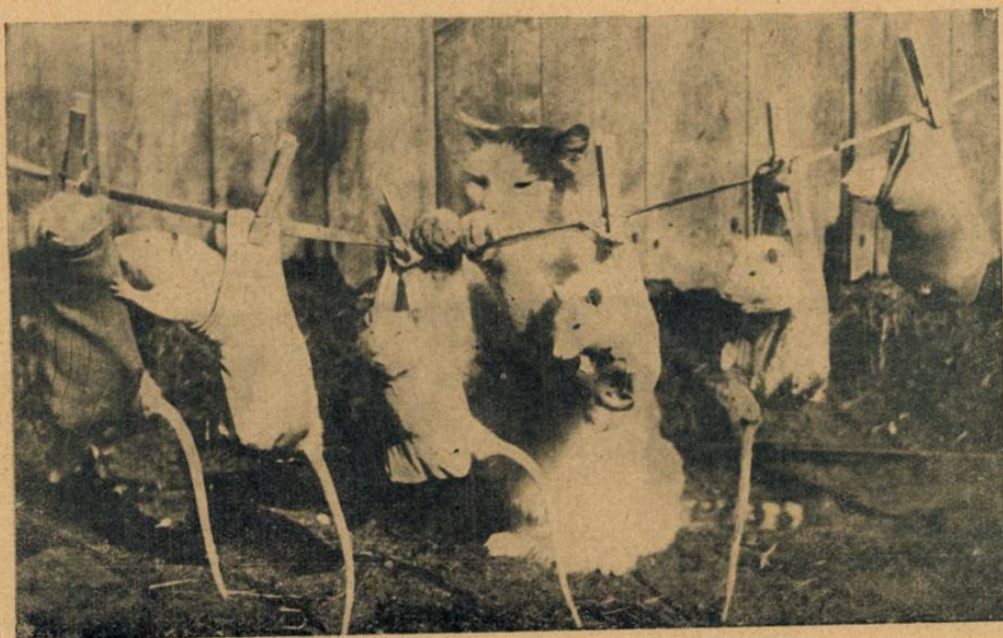

Deschiderea sezonului de sporturi de iarnă la Saint-Moritz: șampioni de sky executând o interesantă săritură...

fel de fel

Stânga, (sus): Medalie comemorativă bătută cu prilejul căsătoriei prințului moștenitor al Italiei, Umberto, cu principesa Marie José a Belgiei. *Jos:* D-șoara Margareta Ingels din East Orange (New-Jersey), prima femeie numită ca inginer al serviciului meteorologic, spre a studia condițiunile atmosferice ale centrelor locuite de oameni. D-șoara Ingels a preconizat un mijloc științific de a reface atmosfera, spre a nu fi dăunătoare sănătății. *Dreapta (de sus în jos):* 1. La Berlin s'a clădit un hotel după sistemul american; camerele servesc ziua ca saloan, iar noaptea se transformă automat în dormitor. 2. Două femei, făcând parte din serviciul auxiliar de poliție feminină, părăsesc Londra, spre a ocupa câte un post în poliția egipteană din Alexandria. 3. O pisică spăiătoareasă — la uscătul rufelor . . .

JIKININKY

NUVELĂ JAPONEZĂ

după LAFCADIO HEARN

Muso Kokuchi, preot al sectei Zen, călătorea singur prin provincia Mino. La un moment dat, pierdu drumul într-o regiune muntoasă, unde nu era nimeni care să-l conducă. Rătăci mult timp, la întâmplare, și începu să dispere de a mai putea găsi un adăpost pentru noapte, când văzu, departe, pe vârful unei coline, luminată de ultimele raze ale soarelui, o sihăstrie, din cele denumite „anjitsu”, în care locuiesc pustnicii. Cu toate că sihăstria părea în ruine, Muso se îndreptă într-acolo. Găsi pe un preot foarte bătrân, căruia îi ceru să-l găzduiască. Bătrânul refuză să-l primească, dar îl îndreptă spre un sat vecin, unde îi spuse că va găsi mâncare și adăpost.

Muso ajunse în acel sat, compus dintr-o jumătate de duzină de ferme mici. Fu foarte bine primit de șeful satului.

Patruzeci sau cincizeci de persoane erau adunate în camera principală la sosirea lui Muso; acesta fu condus într-o cămărușă alăturată, unde i se dădu un pat și de-ale mâncării.

desen original de Jiquide

Fiind foarte obosit, se culcă de vreme, dar, cu puțin timp înainte de miezul nopții, fu deșteptat de niște plânsete, cari veneau din odaia vecină. După câteva timp, pereții de lemn, cari despărteau cele două camere, fură dați la o parte, și în fața preotului apăru un bărbat tânăr, care ținea în mână o lanternă. El se îndreptă spre Muso și-i spuse:

— Sfinția Voastră, am trista datorie să vă anunț, că acum câteva ore a murit mai marele acestei case. Când ați sosit, păreați atât de obosit, încât n'am vrut să vă plictisesc în nici un fel. Nu v'am spus, că tatăl meu murise cu câteva minute înainte. Oamenii, pe cari i-ați văzut, sunt locuitorii satului, cari s'au adunat, ca să aducă ultimele lor omagii mortului. Ei urmează să plece în cătunul vecin, care se află la câteva leghe de aci... Conform obiceiurilor no-

stre, nimeni dintre noi nu poate rămâne, în timpul nopții, în casa în care a murit cineva...

Ne rugăm și facem pomenile obișnuite. Apoi, plecăm, lăsând cadavrul singur. Se întâmplă, întotdeauna, lucruri stranii, în casa în care este un mort. Ar fi mai bine, dacă ne-ați însoți. Dar cum sunteți preot, poate că nu vă e frică să rămâneți singur cu mortul.

În cazul acesta, vă pun, cu plăcere, toată casa la dispoziție. Dar vă previn, că nimeni, afară de un preot, n'ar îndrăzni să rămâie în noaptea aceasta aci.

Muso îi răspunse:

„Îți mulțumesc pentru buna intenție și ospitalitatea ce mi-ai oferit. Nu înțeleg cuvintele d-tale cu privire la primejdia de a rămâne singur aci. Nu mi-e frică nici de dracu, nici de stafii. Te rog, așa dar, să nu ai grijă de mine. Voi oficia o slujbă pentru tatăl d-tale și voi rămâne până mâine lângă trupul lui”.

Tânărul fu foarte fericit la auzul acestor cuvinte și-i exprimă recunoștința. Și ceilalți membri ai familiei, precum și persoanele adunate în odaia vecină, îi mulțumiră, la rândul lor.

Stăpânul casei luă apoi cuvântul, spunându-i:

— Acum prea sfinte oaspete, trebuie să vă părăsim, spre cel mai mare regret al nostru. Conform obiceiului din satul nostru, nimeni nu mai trebuie să fie aci, când va bate miezul nopții. Vă implorăm, bun străin, să aveți grijă de prea ororata dv. persoană, în timpul când voi nu vom putea să avem grijă de d-v. Și, dacă în timpul cât vom lipsi, veți vedea sau auzi ceva extraordinar, să ne-o spuneți când ne vom întoarce.

Plecară cu toții.

Muso, rămas singur, se duse în camera mortuară. Ofrandele obișnuite fură făcute și un „tomvo”, sau o mică lampă budistă, ardea încet. Preotul oficiă slujba și repetă ritualul funerar.

Căzu, apoi, într-o meditație adâncă. Rămase, astfel, în tăcere, timp de mai multe ore, în timpul cărora nici un șgomot nu turbură liniștea satului întunecat și părăsit. Dar în momentul în care liniștea nopții era mai intensă, Muso văzu intrând în cameră o arătare vagă și enormă... Preotul simți că îngheață de frică. Nu putea nici să se miște, nici să strige... Fantoma ridică cadavrul și începu să-l mănânce mai repede de cum o pisică înghite un șoarece... începând cu capul și mâncând tot: părul, oasele și chiar cearșaful... După ce și-a terminat orobilul oaspăz, arătarea monstruoasă se întoarse spre lucrurile oferite mortului și le înghiți și pe acestea.

Apoi dispăru, în mod tot atât de misterios, după cum venise.

Când țărani se întoarseră în revărsatul zorilor, găsiră pe preot, care îi aștepta în pragul ușii. Ei nu se mirară de loc, când constatară dispariția cadavrului și a lucrurilor oferite mortului.

Șeful spuse atunci preotului:

— Sfinția Voastră, ați văzut, de sigur, lucruri puțin plăcute în noaptea aceasta. Vă asigur că eram, cu toții, foarte turburați de pericolul pe care-l riscați și suntem fericiți de a vă regăsi sănătos și neatins. Am fi rămas cu plăcere cu d-v, dar, după cum v'am spus, legea satului ne obligă să plecăm și să lăsăm cadavrul singur. De câte ori am călcat această regulă, mari nenorociri s'au abătut asupra satului nostru. Când ne conformăm, nu mai găsim uiciodată, la întoarcere, corpul și lucrurile mortului. Puteți să ne explicați de ce se întâmplă aceasta?

Muso le povesti cum arătarea vagă și enormă pătrunsesse în cameră și mâncase mortul și lucrurile oferite lui.

Nimeni nu păru mirat de cuvintele sale și tânărul îi spuse:

— Ceace ne-ați spus corespunde cu totul celor ce știam până acum.

— Dar preotul care locuiește colo pe deal nu face niciodată slujba pentru morții voștri? întrebă Muso mirat.

— Despre care preot vorbiți? îi spuseră ei surprinși.

— Despre acela care mi-a arătat drumul aseară, spuse Muso. M'am oprit la coliba lui, în vârful dealului vecin. A refuzat să mă primească, dar m'a sfătuit să vin aci.

Țărani se uitară mirați la el. După câteva timp de tăcere, tânărul șef îi spuse:

— Sfinția Voastră, nu e nici o colibă pe dealul vecin și nici un preot nu locuiește prin apropiere, de multe generații...

Muso nu insistă, căci văzu că gazdele sale îl credeau vrăjit de vre'un duh rău. Le ceru lămuriri necesare, ca să-și continue drumul și-și luă rămas bun dela ei. Se hotărî să se întoarcă la coliba pustnicului, ca să se asigure dacă n'a fost victima unei iluzii.

Găsi coliba, fără cea mai mică greutate. De data aceasta, pustnicul îl invită să intre la el. Când ajunse în mijlocul încăperii, bătrânul se aruncă la picioarele lui strigând:

— Mi-e rușine!... mare rușine!... Mi-e rușine... ah! ce rușine! că m'ați văzut în forma mea adevărată!... Eu sunt acela care, azi noapte, am mâncat cadavrul în prezența d-tale!

Află, Sfinția Ta, că sunt un „jikininki”, sau un mâncător de carne omenească! Fie-vă milă de mine și îndurați-vă să vă mărturisesc greșeala de pe urma căreia sunt în halul acesta.

Altă dată, e mult de atunci, eram singurul preot, care slujia în această regiune pustie... Toți locuitorii din munți, cari mureau, erau aduși aci, ca să le officiez serviciul divin... Dar eu slujiam fără nici o credință. Nu era pentru mine decât o afacere... Nu mă gândeam decât la hainele și hrana ce mi le aduceau...

Și, din cauza necredinței mele, am renăscut după moarte, sub ferma unui „jikininki”... Sunt silit să mă hrănesc numai cu cadavrele acelor cari mor în regiunea aceasta...

Sunt silit să mănânc toți morții, cum am făcut-o aseară... Vă rog să celebrați pentru mine un serviciu, numit „segaki”, ca să pot scăpa de această groaznică pedeapsă.

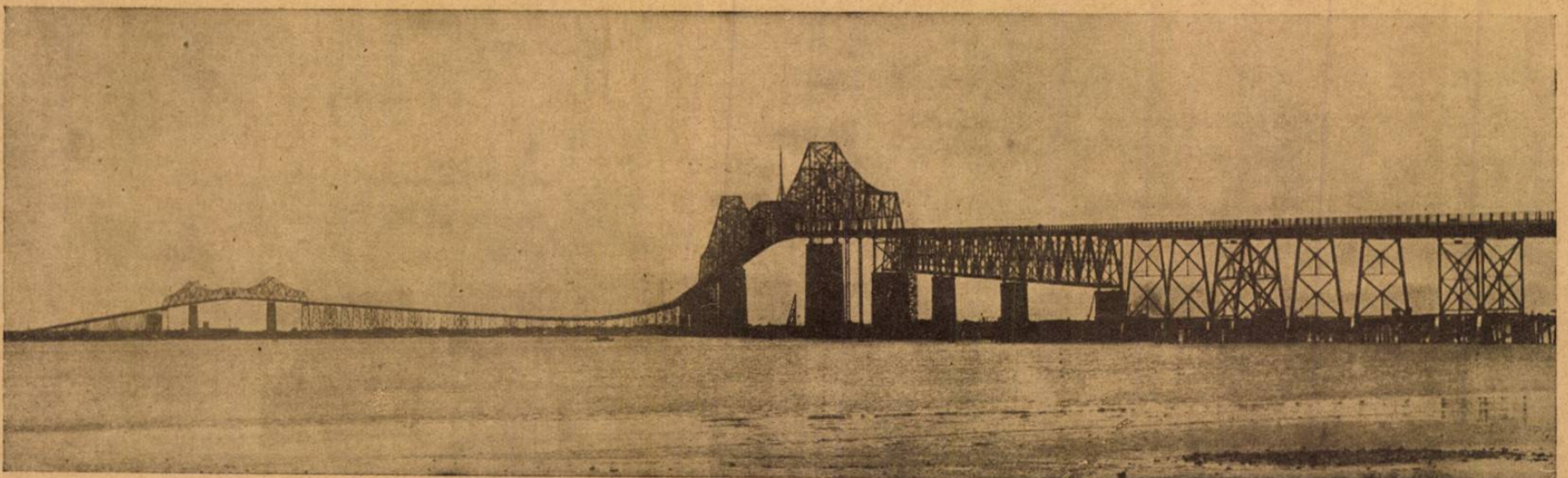
De abia termină să spue aceste cuvinte și sihastrul dispăru, cu colibă cu tot.

Muso Kokuchi rămase singur, ingenușiat în iarba înaltă, în fața unui mormânt străvechi, acoperit de mușchi și care semăna cu mormântul unui preot.

ARME DE INCHIRIAT

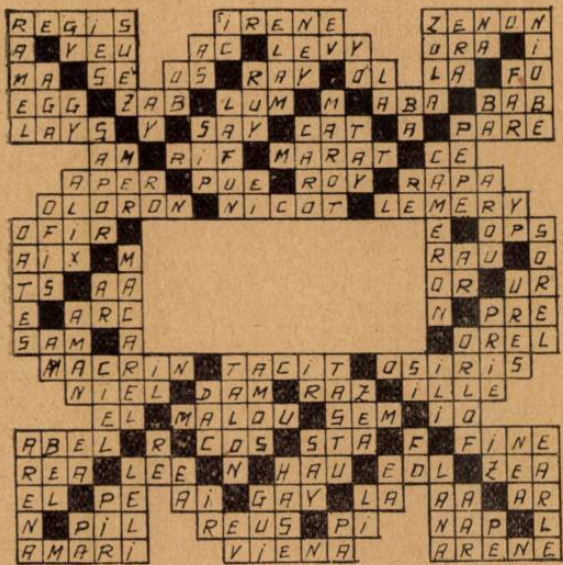
Poliția din New-York a descoperit un nou soi de comerț în cercurile interlope ale metropolei americane. S'a descoperit la Brooklyn o prăvălie care închiriaza arme de foc cu muniția respectivă, precum și orice fel de arme albe.

Un bandit, în vârstă de 19 ani, a comis cu amanta sa trei atacuri banditești, cu ajutorul unui revolver închiriat în această prăvălie. Produsul atacurilor a fost de 540 dolari. Așa dar cu mult peste prețul de închiriere al revolverului. În fața justiției, perechea a declarat că voia să-și întemeieze un cămin din produsul atacurilor.

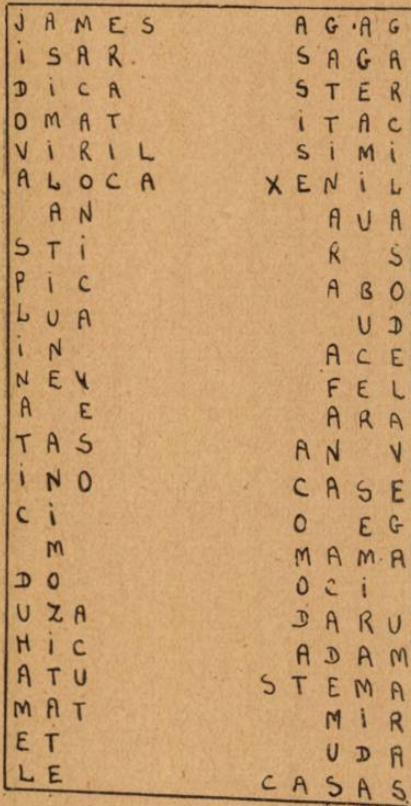

Nu numai New-Yorkul se poate lăuda cu cel mai lung pod din lume; ci și modestul oraș Charleston (U. S. A.), care a inaugurat de curând un pod lung de 3 mile și care a costat peste 6 milioane dolari (1 miliard lei)

SERIA I
PEISAJ

2. CHARLIE CHAPLIN

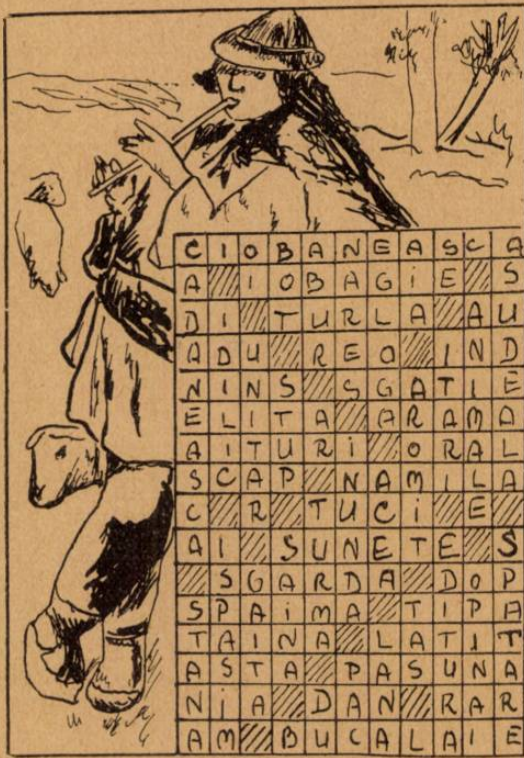

SERIA II

1. I. I. C. BRATIANU

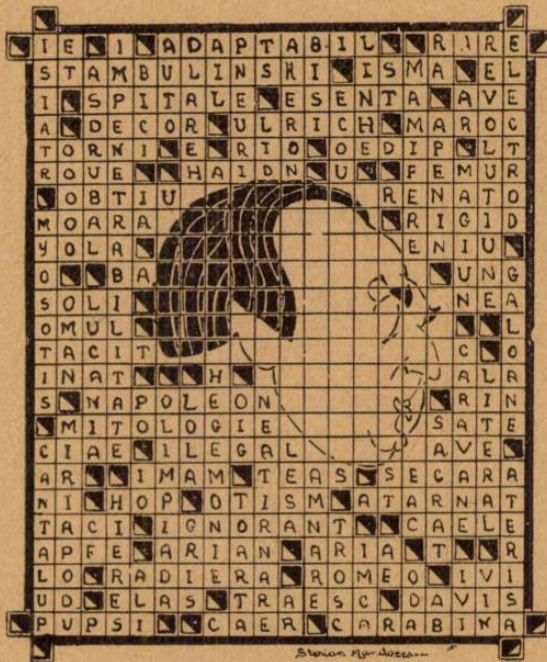

2. CIOBANAȘUL

SERIA III

1. POPIC

CORRESPONDENȚA NOASTRĂ

Către deslegători: Intru cât din motive tehnice nu ne putem lipsi de cupoanele care însoțesc fiecare serie de jocuri, s'ar putea găsi o singură soluție: Cumpărați câte două reviste, una rămânând colecției dv., iar cealaltă pentru jocuri.

Palade Cicerone: Jocul dv. a sosit prea târziu, fiindcă materialul pentru numerele de sărbători s'a dat la tipar cu câteva săptămâni înainte. Totuși avem satisfacția să putem spune, făcându-ne ecoul cititorilor, că jocul nostru a fost mult superior tuturor celorlalte jocuri publicate de revistele similare.

Tudor Marin: Adresați-vă administrației ziarului «Universul».

D. Georgescu: Nicu V. Th. Goga; D. și H. Stelian, Dumitru Baban: Mai încercați, fiindcă încercând mereu veți izbuti. Nu ne uităm numai la încrucișarea jocului, ci și la executarea lui artistică.

Sanda Carp: Numai nuvele.

DESLEGĂTORII:

Arad: M. Zamfirescu.
Brașov: Căp. Perovici; T. Coandă; M. cpt. Rădulescu.
Buzău: M. Constantinescu; G. Țițeică și F. Marinescu; A. și G. Vasilescu; R. Grainth; M. Bărsan; G. Ispirescu; G. Țițeică și T. Tomescu.
Bazargic: Tina Eftimiu.
Bărlad: Const. Chicoș; O. Idriceanu;
Brezoiu (Vâlcea): Const. D. Presbiterianu.
București: A. Vidale; It. avocat P. Sohaski; V. Genoveanu; Harry Ghinsberg; P. Vasilescu; St. Mandocescu; Beatrice Goldstein; Georgetta Niculescu; Petre Niculescu; N. Teo-

dorescu; Lilly și Bertha Almosnino; Constantin Papazoglu; Rubin Lazarovici; J. Avramescu; Lilly Gheorghiu; Lct. P. Munteanu; Victor Gh. Buescu; Ioan M. Nedelcu; Jean Constantinescu; (student); Steluța Țicleanu; Cocuța Georgescu; M. Pisculescu; Lt. E. Popescu; N. Orghidan; Mimi și Titu Besoancă; Victoria Genovianu; Nicu Marin; Vasile Morlova; Aurel Marin (student); Aurel V. Vasilescu și Constantin Rădulescu; Ion I. Zaharescu; Ecaterina Șerbănescu; Benjamin Jaccard; Rozica Melamed; Tudor Adrian; N. Constantinescu; N. Ventura; L. Alexandru Zoteanu; Jacques Penchas; Al. Popescu; N. Ioanid; N. Gheorghiu; V. Petrescu; T. Popescu; W. Blumenfeld; D. Goldstein; Al. Ionescu; L. Victor; A. Pinteș; M. Horowitz; Iulian Lacser; Ed. Sapira; Victor Marinescu; Dinu Greculescu; Grigoraș Florian; E. Simanto; Petrică Georgescu; Victor Diamand; Milo; Mihai Petroveanu; Anișoara Georgescu; N. Filip; N. Manolescu; Romulus Minculescu.

Brăila: S. Cristofor; I. Țigănuș; N. Dumitrescu; A. Dumitrescu; T. Stamate;
Bacău: N. și B. Englebert;
Craiova: Mady și Jean Rocoș; Bică Pisosky; Tudor Marin; Iosif Peter; David și Harry Stelian; Cucu Marian; Mihail Cioeșteu; Mary Wechsler; Mircea D. Rădulescu; P. E. nescu; T. Cristian;
Cluj: L. Enescu;
Cristiori: I. Ieszensky;
Carei: Mari; I. opt. Radu;
Cernăuți: V. Bălău;
Câmpina: M. Vasilescu; N. C. Slavu;
C. de Argeș: D. Chiriță;
Câmpulung Muscel: D. Tomescu;
Focșani: P. Ilescu;
Galați: V. Cazil; M. Christea; G. Petter; G. Macovei; I. Alexiu Liteni; C. Arsu;
Ploiești: M. și I. Stăncescu;
Pitești: I. Zaharescu;
Pogoștele: A. Cârliș și S. Cazan;
Târgoviște: N. Georgescu; C. Trămbițaș;
T. Severin: E. Popescu; M. Cherata; I. Daimaca;
T. Măgurele: M. Ilescu;
Tg. Ocna: M. Herșcovici;
Vulcana-Dâmbovița: G. Popescu; V. Șerban;
Vaslui: V. A. Mihăilescu;

PREMIAȚII

Premiul I = Lei 1500 Lilly Gheorghiu, București.
Premiul II = Lei 1000 Lct. P. Munteanu, București.
Premiul III = Un abonament pe un an la „Ilustrațiunea Română”: Nicu Marin, București.
Premiul IV = Un abonament pe 6 luni la „Ilustrațiunea Română”: I. Țigănuș, Brăila.
Premiul V = Un abonament pe 3 luni la „Ilustrațiunea Română”: M. Constantinescu, Buzău.

MARELE CONCURS DE FOTOGRAFII — AMATORI — SERIA III-a CONCURS DE IARNĂ —

Cu începere de la 1 Ianuarie, 1930, redacția noastră a deschis seria III-a a marelui nostru concurs pentru fotografi amatori (concurs de iarnă).

Se primesc fotografiile copiate numai în negru, cât mai mari și mai bine reușite, — tratând numai subiecte de iarnă (peisajii, instantanee, sporturi de iarnă etc).

Reamintim concurenților să nu trimită de cât fotografii bine puse la punct.

Cele mai bune fotografii vor participa la decernarea premiilor care, pentru această serie, se va face la 31 Martie 1930.

POȘTA REDACȚIEI

Miss România, D-ra Dona, răspunde pe această cale, câtorva abonați ai revistei:

Margareta V., Iași, Adresa mea este: Parcul Regina Maria, strada Dr. Koch No. 8 București.

Yvette Rom., Câmpina; N'aș putea ști ce voi face după ce mă întorc de la Rio de Janeiro. In orice caz, urmăriți Ilustrațiunea Română și veți afla ceea ce vă interesează.

M. V. I. Galați; O imposibilitate materială să răspund tuturor. Am mulțumit încă din prima zi celor ce mi-au scris. Dacă țineți așa de mult vă voi trimite o fotografie cu autograf.

D. S. L. Mulțumesc pentru imnul pe care mi l-ai trimis în numele studenților.

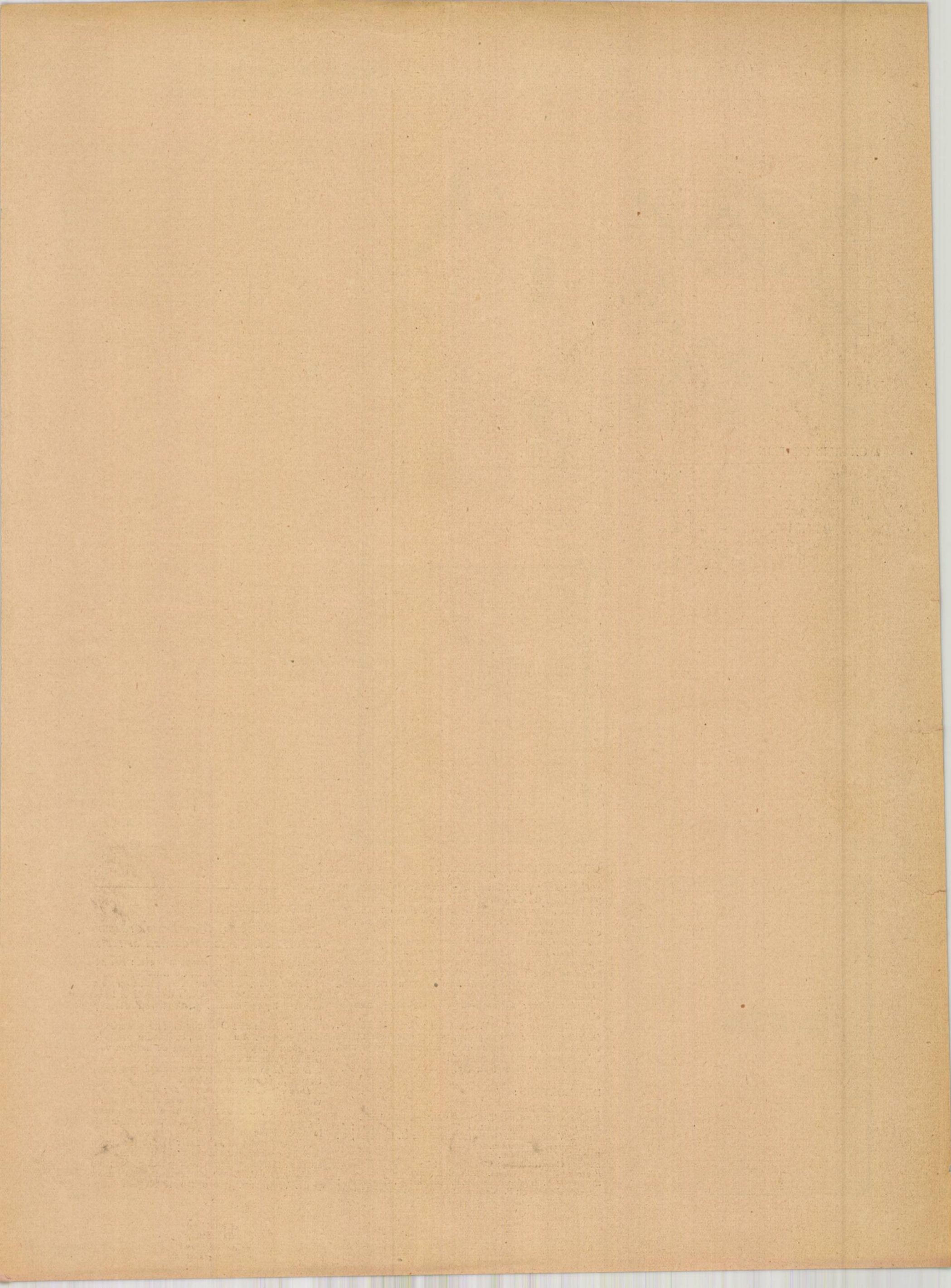
D-ra Rosica Pătrășcanu, Loco; Anul acesta eu, anul viitor alta. De ce n'ați concurat anul acesta?

Dr. N. T., Craiova; Da, îmi place cinematograful. Aș face cinematograf și m'aș devota, poate artei mute. Dar ce să fac mai întâi?

Micuța Liliana M., Focșani; 1) Nu ț-aș putea spune dacă la concurs au fost și eleve de școală. 2) Studente au fost. 2. Numai juriul ț-aș putea spune; eu nu.

Marie Dr. V., Loco; Mulțumesc. M'aș bucura și eu și dv. Vreți să știți ce ochi am? Neg. II.

Miss România

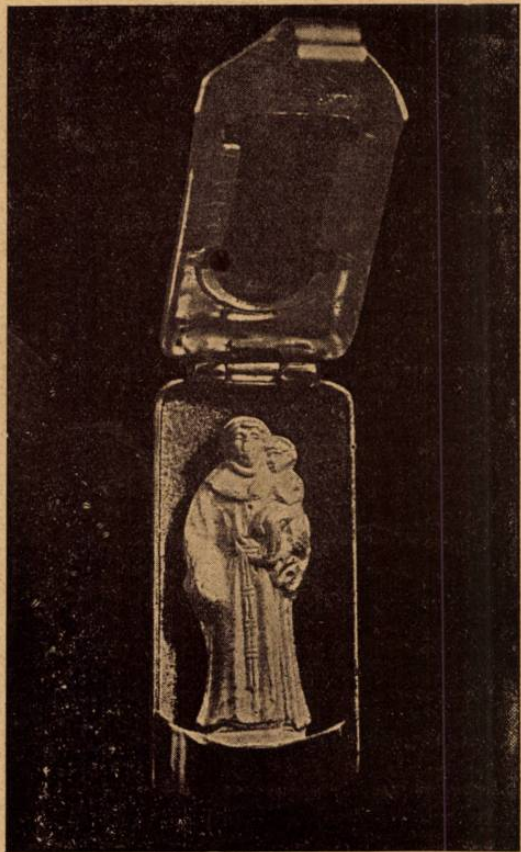

DE VORBĂ CU D-RA ZOICA DONA

MISS ROMÂNIA 1930.

de Ion Tik

(Continuare din pag 5)

„Fetișul” Miss României.

interesant pentru acei cari ar dori să cunoască originea îndepărtată a familiei Dona.

— Un studiu care ar interesa pe specialiști. Ceterii noștri cred că s'ar mulțumi să afle liniile mari ale originii dv. Mai interesant cred că ar fi să-mi spuneți dacă în familia tatălui sau mamei dv. au fost membri cari s'au distinși prin frumusețe fizică.

— Pe atunci nu era nici „Ilustrațiunea română” și nici concursuri de frumusețe, răspunse Miss România clipind din ochi cu oarecare șiretenie.

— Nu era nici una, nici alta, dar erau oameni cari să povestească și pictori cari să immortalizeze asemenea exemplare...

— Nu v'as putea spune. Ar fi să cercetez și să vă spun, interesându-mă la rude mai bătrâne...

— Dar asupra frumuseții intelectuale?

Miss România pare că nu înțelege întrebarea insuficient lămurită și de aceea precizez:

— Mi s'a spus că părintele dv., generalul Dona, în afară de strălucita carieră militară pe care o face, este și un distins publicist.

— Da, face și publicistică semnând cu pseudonimul *Clucerul Dinu*. Poate că ați citit ultimul roman, publicat anul trecut. Împreună cu generalul Costache îngrijește de aparițiunea „Bibliotecii ostașului” care publică „faptele însemnate din istoria neamului și acelea săvârșite de ostași în războiul pentru întregirea neamului românesc”.

Părintele meu cetește și scrie literatură în afară de preocupările carierei militare, probabil, pentru că am fost și suntem un neam de cărturari...

Sub acest raport de preocupări intelectuale ne înrudim sufletește cu dv. gazetarii și scriitorii...

Miss România, cu toată încordarea care o face nepușabilă la vorbă, manifestă o firească oboseală și de aceea amân pentru a doua zi continuarea conversației.

A DOUA ZI, DUPA ALEGERE

Revăd pe Miss România, a doua zi după alegere. Are privirea liniștită. Ochii cu sclipiri tulburătoare s'au limpezit ca apa mării după furtună. De abia acum văd frăgezimea obrajilor trandafirii, pe cari emoțiile zilei de ieri o transformase într-o cameleonică succesiune de culori. Miss România s'a odihnit și încă bine. A scos priza telefonului ca să n'o mai deranjeze nimeni, și a dormit, — desigur, cea mai frumoasă noapte pe care o poate dori o fată.

A dormit cum dorm învingătorii, după o zi de frământate și glorioase biruinți.

— Cum vă simțiți, domnișoară?

— Destul de bine. M'am repauzat și astăzi mă simt alta. Desigur că ați venit să mă vedeți cum arăt după o noapte de odihnă.

— Da. Constat cu plăcere că juriul n'a greșit de loc. Și dacă v'ar revedea acum, majoritatea voturi-

lor de ieri ar deveni unanimitate. Mi-aș permite însă să vă rog să continuați șirul povestirii de ieri, pe care l'am întrerupt aseară...

— La dispoziție. Aș dori numai să știu ce anume v'ar putea interesa mai mult...

— Tot ceea ce este în legătură cu alegerea dv. Mi s'a spus că sunteți *credincioasă și superstițioasă* și că în virtutea unei *prevestiri*, v'ați așteptat la succesul pe care l'ați avut...

Miss România zâmbește.

Zâmbește ca o G'ondă fermecătoare, captivantă, cu surâsul nedeslegat în colțul gurii...

— Superstițioasă? Da. Sunt superstițioasă și dintre toate, cred în puterea cărților de ghicit...

MI-A GHICIT MAMA IN CARTI

Miss România se opri o clipă, încruntă ușor sprâncenele atât de frumos arcuite și mi aruncă o privire muștrătoare — una din acele priviri pe care le aruncă copiii câte odată celor ce, ascultând poveștile, nu le dau crezare...

— Nu mă credeți?

— N'am zis nimic. Poate că m'am gândit numai...

— V'as ruga să credeți în ceea ce spun. Sunt superstițioasă și cred în darul cărților de a prevesti orice...

Iată că acum câteva zile, pe când încă nu mă înscriesem la concurs, și pe când nici nu mă gândeam că aș putea fi *Miss România*, mama mi-a dat în cărți.

Știți ce bine ghicește? Mi-a ghicit o mare bucurie, un drum lung și un dar de bani...

Mi-a mai ghicit de câteva ori, și atunci destul de exact.

Cel puțin acum prezicerea a fost precis realizată. Un singur lucru nu pricepeam în scara aceea: de unde îmi va putea veni o asemenea bucurie, un asemenea „drum lung” și pe deasupra un dar de bani? Nu vedeam *cum* și de *unde*. Dar concursul, cu rezultatul, care mi-a fost atât de favorabil, a realizat prevestirea mamei.

— Și vi s'a realizat și altă dată prevestirile cărților?

— Adeseori.

— Atunci am putea afla ce vi se va întâmpla la Paris și Rio de Janeiro. V'as recomanda o ghicitoare în cărți, minunată, la care trebuie însă să te înscrii înainte cu cinci zile ca să-ți vină rândul.

— Nu, nu. Ghicitoarele acestea „celebre” și profesioniste nu știu nimic și nu ghicesc nimic! Eu am cărțile mamei care nu greșesc niciodată, care nu mint pentru că n'au interesul să mintă... Și nu le schimb pentru nimic în lume...

FETIȘUL

— Am auzit, însă, domnișoară, că aveți un *fetiș*

purător de noroc, în care aveți o încredere oarbă, care nu vă părăsește și care vă ajută întotdeauna...

Miss România isbucni într'un hohot de râs argintiu, cristalin; răsese cu poftă, cum râd copiii când le descoperi giubuslăcurile sau scamatoriile.

— Extraordinar! De unde știți?

Așa este. Am un *fetiș* și încă unul pe care nu l'aș da pentru toate comorile lumii.

— Fetișul meu! Dar în definitiv ce vă interesează *fetișul* meu?

— Este principalul „corp delict” al superstițiilor dv. și are o strânsă legătură cu succesul pe care l'ați obținut la concursul de frumusețe...

Miss România a rămas o clipă pe gânduri. În ochii mari, adumbriți de gene lungi, frumoase, se strecură un val de ușoară ciudățenie mistică...

În imobilitatea dulceagă a ochilor, văzui atunci ceva din maiestatea icoanelor bizantine, în care cărbunii ochilor exprimă tot misticismul credinței...

O clipă avusei impresia că am săvârșit o greșială, răscolind o *taină* în lumea credinței și a superstițiilor despre care nimeni nu poate întreba...

Dar Miss România îmi rispi această bănuială, recăpătând surâsul și sprinteneala ochilor jucăuși.

— Pentru toată lumea *fetișul* meu poate fi obiect de discuție sau de glumă; pentru mine însă este un obiect *scump*, care mă păzește, care mi aduce noroc și de care nu mă despart nici o clipă.

Și Miss România îmi povesti cum, în ziua concursului, l'a ținut tot timpul în mână; cum, din mica cutioară de metal în care se găsea închis, izvora puternic o forță misterioasă, un fluid care o înviora și o îmbărbăta în clipele grele de îndoială; cum, însăfârșit, în sfertul de ceas hotărâtor, în fața juriului, strângea puternic *fetișul* în mână ca și când ar fi vrut... să-i scoată toate puterile și cu ele, să prindă din sbor, norocul.

Forța biruitoare a *fetișului*! Este suprema putere în care Miss România crede cu toată convingerea, despre care vorbește cu o mistică și iluminată căldură, și care-i înviează toată făptura.

Fetișul! Iată-l. O cutioară mică de metal de mărimea și de forma acelor mici aparate cu care bărbajii își prind cravata de cămașe. Are un capac cu un mic geam roșu, prin care se zărește miniatura statuei unui sfânt.

Deschid cu grijă capacul, sub atenta și bănuitoarea privire a Miss României.

Este miniatura statuei sfântului Anton, protectorul fetelor și al femeilor, în ale cărui minuni crede atâta lume.

Admir câtva timp cutioara care ascunde atâta taină, închid capacul și cu gestul omului distrat, o strecorez în buzunarul vestei.

Un ușor gest de spaimă; Miss România protestează pentru această neașteptată și inexplicabilă încercare de... anexiune.

— Vă rog să-mi iertați încercarea. Am voit să măsoz durerea ce v'ar pricinui-o cineva, depozitându-vă de acest obiect minunat...

Miss România a înțeles gluma și fața i s'a înseninat ca un răsărit de soare, după ploae.

ION TIK

Miss România, — d-ra Zoe Dona, — însoțită de d-rele Gabriela Ponescu și Lydia Căptescu, vizitează sala de linotipuri din palatul ziarului „Universul”

D-ra Gabriela Popescu

ILUSTRATIUNE A ROMÂNĂ
 DELA CONCURSUL NOSTRU DE FRUMUSEȚE

D-ra Lydia Căplescu

Miss România in redacția revistei noastre

Foto M. Vesa

Mulțumesc celor care mi-au ales și mi-au
 conferit titlul de Miss România 1930.
 Mă duc la Paris și Rio de Janeiro cu gîja
 că va trebui să reprezint țara în
 demnitate și războaie de a mi se desumît.
 Fama și calitatea femeii române.
 Lucia Doza
 Miss România 1930

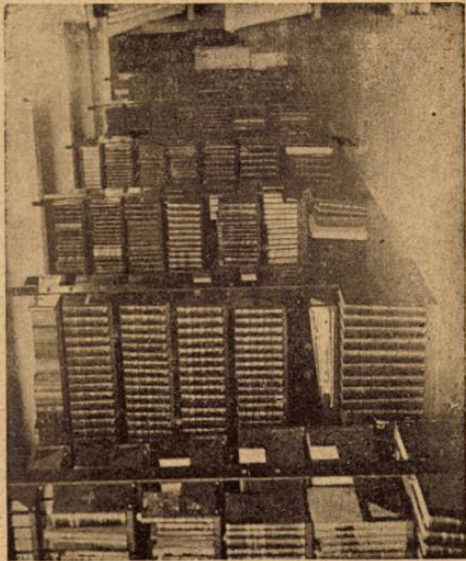
„Fotoglob” C. Barasch

D-rele Gabriela Popescu și Lydia Căplescu, in redacția noastră

Foto M. Vesa

BIBLIOTECA „ION I. C. BRĂȚIANU”

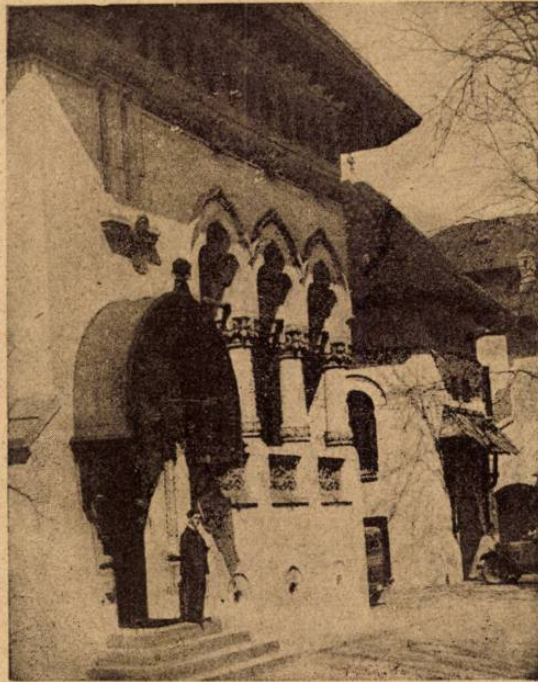
Cărți din biblioteca de sus

Carte cu carte, a strâns Ion I. C. Brătianu ca să formeze treptat marea și frumoasă bibliotecă dela Florica. Peste 10.000 de volume, fiecare din ele înfățișând o valoare, — căci alegerea lor s'a făcut după un fir conducător, — formau această bibliotecă. Peste 20.000 de fișe, scrise aproape toate de marele dispărut, dădea referințe asupra cărților și orânduirii lor.

Cei cari s'au apropiat în timpul vieții sale de Ion I. C. Brătianu știu că gândul lui era, ca această bibliotecă să slujească și să fie mai târziu de folos și altora. Gândul acesta se împlineste astăzi prin dania atât de frumoasă a doamnei Eliza Brătianu și a d-lor Constantin și Vintilă Brătianu. Nobila tovarășe de viață a marelui om de stat a dăruit frumosul imobil, în care s'a așezat astăzi colecția de cărți și documente dela Florica, dăruită de frații ce-lui dispărut și îmbogățită cu încă vre'o 2500 volume donate de d-na Eliza Brătianu.

La imobilul dăruit s'a adăugat—după planurile întocmite de d. architect Petre Antonescu — o aripă nouă, cuprinzând sala cea mare de lectură, o sală specială pentru citirea periodicelor, o sală pentru așezarea fișelor, un tezaur pentru păstrarea documentelor și manuscriselor rare, două etaje cuprinzând instalațiile metalice pentru depozitarea cărților, și biourile necesare direcției și administrației acestei instituții de cultură.

Fiind o bibliotecă de specializare, destinată iubitorilor de carte și cercetătorilor în anumite domenii—istorie, geografie, istoria artelor și istorie politică—cu specială privire la sud-estul european, s'a urmărit realizarea unor condițiuni de confort maxim:

Fațada imobilului în care se găsește biblioteca

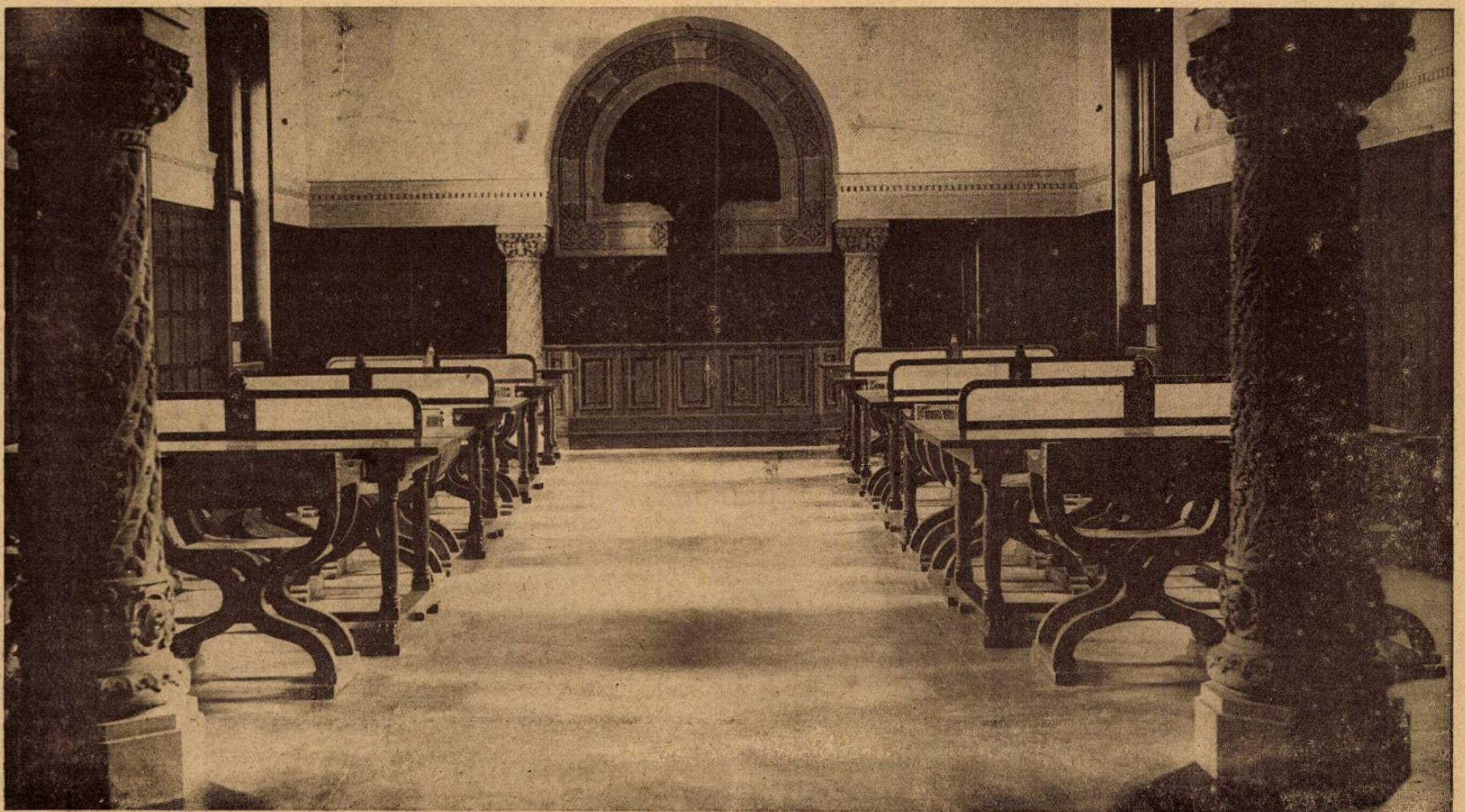
Biblioteca: Secția periodicelor

construcție, amenajare, mobilier. S'a depășit ce s'a urmărit și s'a ajuns la realizări chiar somptuoase.

De remarcat o particularitate în sistemul de fișare al cărților: fișa nu este numai un număr de cotare a cărții. Dat fiind nevoia căreia este chemată să răspundă această bibliotecă, s'au făcut fișe quasi-analitice, dând sumar indicațiuni asupra cuprinsului fiecărei cărți. În ce privește prezentarea periodicelor, în elegantul salon circular rezervat lor, se înfățișează cetitorului aproape o sută de reviste de specialitate așezate în așa fel, că el poate singur afla și lua colecția anului în curs a fiecărei reviste.

Peste câteva luni, această bibliotecă va fi deschisă spre folosul publicului cetitor, care va putea măsura și prețui la pta generoșilor cititori—d-na Eliza I. Brătianu și d-nii Constantin și Vintilă I. C. Brătianu — cari vor fi adus astfel culturii românești un neprețuit serviciu, înzestrând această cultură românească cu cea mai modernă bibliotecă pe care o avem în țară, într-o lămură și propășirea ei.

Conducerea bibliotecii și a secției culturale, o are d. George Fotino, doctor și laureat al Universității din Paris, fost secretar al lui Ion I. C. Brătianu.

Biblioteca „Ion I. C. Brătianu”: Sala de lectură

CINEMA**CHARLES ROGERS**

Charles Rogers, actual «starr» al casei Paramount, și unul din cei mai simpatizați actori ai Americii, a văzut lumina zilei în Olathe, (Kansas), începutul secolului al douăzecelea.

Tânărul Buddy (Buddy este porecla sa, căci, după cum știți, publicul american are câte o poreclă pentru fiecare artist preferat) este unul din puținii fericiți, pe cari nu întâmplarea i-a făcut stele de cinema. După ce și a terminat liceul, a urmat un curs de trei ani al casei Paramount și a debutat apoi împreună cu cin. isprezece colegi, în filmul «Tinerețe fermecătoare».

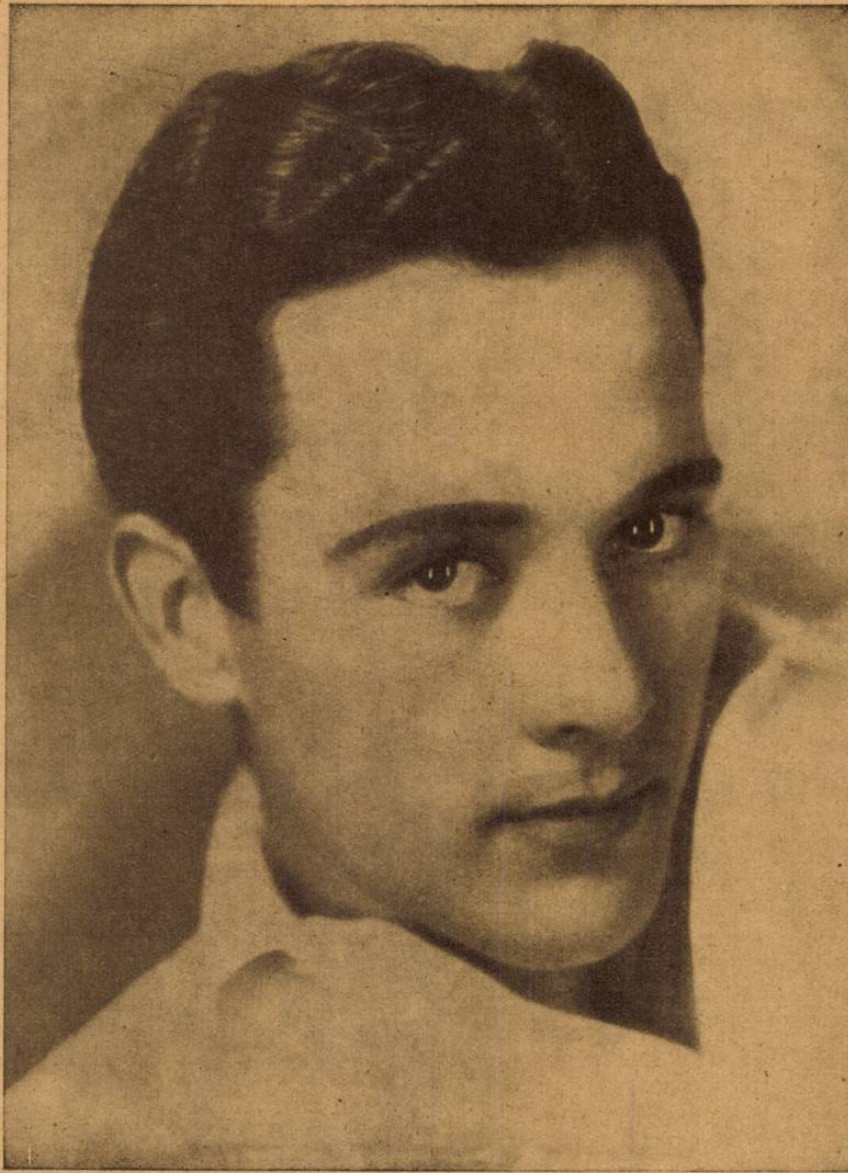
Modul cum s'a achitat de rolul ce-i fusese încredințat, a determinat compania Paramount să-i semneze un contract de lungă durată și să-i dea unul din rolurile principale din «Wings».

Aceasta este istoria vieții lui Charles Rogers. După cum vedeți, o ascensiune normală și, fără îndoială, în proporție cu talentul și calitățile sale, lucru ce se întâlnește destul de rar în fericitate a filmului, unde loviturile neașteptate constituie regula.

«Aripă» și «Nuntă cu repetiții», sunt filmele în cari simpaticul Buddy a fost văzut în București.

În afară de acestea, el a mai realizat: «Get your man» și «Red Hair» ambele cu Clara Bow, «My Best Girl» cu Mary Pickford (pentru acest film a fost împrumutat de Paramount lui United Artist), apoi «Varsity», «Someone to love» și «Close Harmony», care este ultimul său film.

Pe ru cei ce se interesează mai de aproape de vedetele ecranului, adăugăm că Charles Rogers are 1 m. 72, cântărește 67 de kilograme, are părul negru și ochii castanii.

Charles Rogers

Foto „Paramount“

ȘTIRI

Joan Barrymore lucrează și el la un nou film, «Generalul Crack». Este un film a carui acțiune se petrece în Austria.

Bessie Love, eroina lui «Broadway Melody», se mărita cu Williams Hawks, directorul unei companii cinematografice. Doamnășoare de onoare vor fi Norma Shearer, Mary Astor și Bébé Daniels.

Clara Bow, cea mai populară artistă în America, are un nou câine, un danez, Duke.

Dolores del Rio a început un nou film «The bad one» sub direcția lui Georges Fitzmaurice. Acțiunea se petrece în Marsilia.

Tom Mix va apărea în curând și el într'un film vorbitor.

«Warner Bros» are în program o serie de 37 de filme pentru 1930-31. Cea mai mare parte din ele — 31 — este deacum terminată.

Betty Compson, celebră din filmul «Ducurie din New-York», turnează actualmente «Sergentul Grishka» cu Chester Morris, Mac Delister și Rudolf Schilakiaut.

Laura la Plante și Corinne Griffith vor face un voiaj în Europa.

Harry Liedtke va turna și el un film sonor.

George Bancroft, unul din cei mai mari actori de cinematograf ai zilei, lucrează la un nou film: «Doamnele iubesc brutele».

William Haines, simpaticul june-prim american, a început turnarea unui nou film.

Georg.

O nouă vedetă americană: Helene Millard

Foto „Metro-Goldwin“

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

PELICANII DUC UN TRAI
ORDONAT

Deși se crede în deobște altfel: totuși cea mai mare parte dintre animale, au obiceiuri, ajunse la o adevărată rutină, pe care le urmează cu o surprinzătoare regularitate, întrebunțând timpul lor în așa fel că s'ar putea crede, că urmează un program dictat de organe superioare.

Să luăm ca pildă pelicanii.

Aceste interesante păsări, în stare sălbatică, au obiceiul de a se aduna în grupuri dimineața spre a porni împreună la vânătoare. Ele se grupează în acest scop în semicerc a cărui concavitate este îndreptată către țărâmul opus, împingând înaintea lor peștii. Cu încetul ele strâng din ce în ce rândurile, așa că în scurt timp toată mulțimea de pește este înconjurată și devorată de banda de vânători.

Pelican în poziție de odihnă

La ora zece, hrana este terminată, întreaga companie, de comun acord, se întoarce pe celalt mal, unde se așază liniștită spre a digera prada înghițită.

După câtva timp, pelicanii, și de notat, toții decedați, procedează la facerea toaletei.

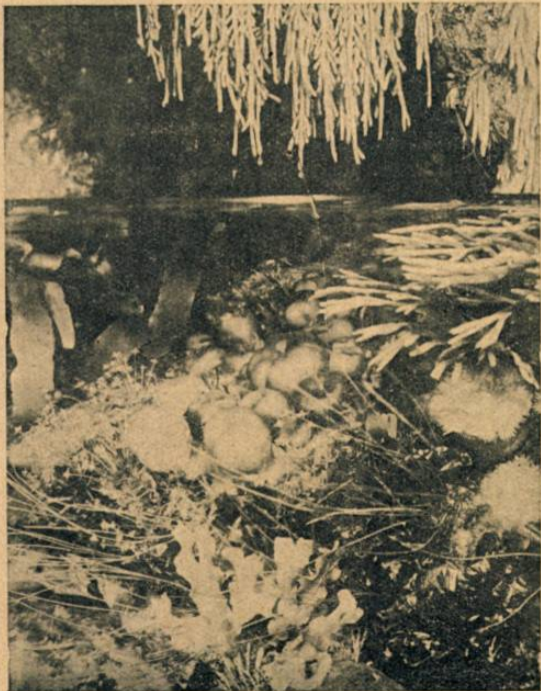
E o afacere complicată, această toaletă. Mai întâi trebuie să-și usuce penele scuturându-te în bătaia vântului; să le debaraseze de necurătenie și gunoarie și cel mai de căpetenie lucru este să le ungi cu grăsime spre a deveni impermeabile.

Materia primă necesară acestei ultime operațiuni, este furnizată de către o anumită glandă așezată sub gusa animalului și care secretează un ulei abundent, pe care pelicanul o ia cu ciocul și o răspândește peste penele sale. De altfel, toate palmipelele procedează în același mod.

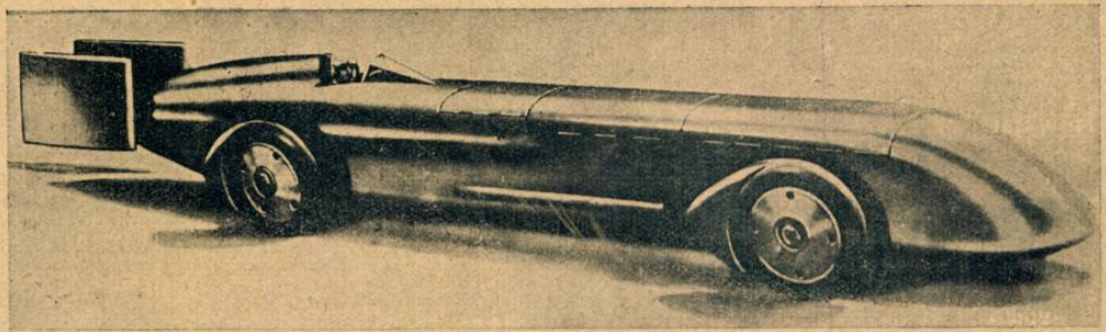
Dar, dacă pentru pelican, cu lungul său cioc, e lesne să ungi burta și aripile, operația devine din ce în ce mai anevoioasă când e vorba de piept și de gât. Lungimea ciocului nu-i perminte să ajungă până la acele părți de corp cu lichidul onctuos și atunci animalul se căznește spre a-și ajunge în parte scopul, în conturziunile cele mai comice.

După acest exercițiu care durează mai mult ca o oră, întreaga companie își îngăduie un repaus general, într'adevăr meritat.

După „SIESTA”, ei pornesc iarăși la vânătoare și scena se repetă până în adâncul nopții.

O colonie de anemoni (*Metridium marginatum*)

Noul tip de automobil de cursă, cu care Kaye Don, celebrul conducător englez speră să bată recordul mondial de viteză. Instantaneul nostru reprezintă un aspect al „boudu'ur”, construit de Louis Casteln

SCORPIONUL CĂRȚILOR

Scorpionii cărților, sunt mici insecte pe care le întâlnim mai cu seamă în casele vechi, printre hrisoave, cărți prăfuite, erbare uitate.

Acest animal turtit și roșietic, are picioare lungi, păroase și puternice, mișcându-se cu aceeași repeziune atât înainte, înapoi, cât și în lături; el nu înțeapă și nici nu mușcă.

Ar fi greșit să privim scorpionul cărților drept un animal vătămător. Din potrivă, el vânează și distruge molii, și insectele parazitare, etc., cari deteriorează cărțile, erbarele și diversele colecțiuni. În timpul clocirii, femela duce oule — (aproape douăzeci) — atașate de primul segment al abdomenului său.

Mai există încă o insectă asemănătoare, care se găsește îndeosebi sub scoarța arborilor. El seamănă cu cel dintâi; dar are picioarele cu mult mai scurte. Ma mult încă, îi lipsesc ochii, pe când scorpionul cărților, are doi ochi foarte pronunțați. Aceste

Scorpionul cărților

insecte sunt extrem de agile. Uneori se cațără cu antenele de picioarele unei muște și sunt astfel transportate de către această dipteră, la distanțe, uneori destul de apreciable.

Caracteristica lor este, că seamănă cu scorpionul plat, văzut fără coadă...

PE FUNDUL MĂRILOR

FAUNA ȘI FLORA SUBMARINĂ

Oceanografia a făcut azi însemnate progrese, grație mijloacelor moderne pe care le pune știința la îndemâna ei. În mai toate țările civilizate, savanții și oamenii de știință explorează fundul mărilor și al oceanelor, și — ceiace este mai interesant — fotografiază și cinematografiază fauna și flora submarină.

Un grup de crustacee și tuberoze de mare (*Tubularia crocea*)

ORIGINA ESCHIMOȘILOR

Erich Vogeler, corespondentul ziarului „Berliner Tageblatt” la Copenhaga, publică rezultatul cercetărilor savantului explorator Kund Rasmussen, privitoare la origina Eschimoșilor.

Contrar opiniei în general admisă în prezent, anume, că locuitorii regiunilor polare, ar fi de origine mongolă, Rasmussen, grație cunoștințelor sale în geologie, etnografie și arheologie, a stabilit că aceștia ar fi descendenții unui trib francez venit de dreptul de pe malurile Dordognei.

Exodul spre regiunile polare datează din epoca paleolitică, ceiace ar explica întrebarea de către aceste populațiuni remane primitive de ustensile, arme, ace și harpoane din piatră cioplită.

În această epocă, strămoșii lor din Franța trăiau în cavernele din jurul localităților Moustier, Madeleine și Eyzies. Ei dormeau pe piei de urs și se hrăneau cu carne de zimbri și mistreț, pe care o frigeau la foc, cum dovedesc resturile de „bucătărie”. Savanții susțin că ei s'ar fi preceput de minune în arta bucatăriei și aceasta după desaturile descoperite pe stânci, lucrate cu oarecare artă.

Ce s'o fi întâmplat pe acea vreme? Poate un cataclism al scoarței pământului. Fără îndoială că până în prezent nimeni n'ar putea spune cu precizie. Știut este că riveranii Dordognei emigrară către Nord cu arme și bagaje, fără altă călăuză decât steaua polară. Ei ajunseră astfel în Groenlanda, care ne atunci era o adevărată „pajiște de verdețură” cât vedea cu ochiul și cum o arată și numele. Ei se așezară acolo cu obiceiurile și tradițiile lor, cari au putut să reziste atâtea secole de civilizație.

După numeroși ani de studii, de examinare în linii generale a moravurilor, după o cercetare meticuloasă a vechilor cântecelor naționale, cari nu mai sunt cunoscute de cât de prea puțini savanți, a ajuns la convingerea că Eschimoșii sunt niște descendenți ai Francezilor din epoca pietrei (*Gallus Paleolithicus*). El este atât de îndreptat de acest fapt, încât zilele trecute, salutând un congres al Eschimoșilor, s'a adresat în următorii termeni: „Bonjour, messieurs les Moustériens!”.

ALFABETUL LATIN ÎN RUSIA

În legătură cu introducerea alfabetului latin în Rusia, se urmează actualmente, în școli, discuții aprinse între forurile guvernamentale respective și academia și științe, care a elaborat diverse broșuri cu indicații interesante.

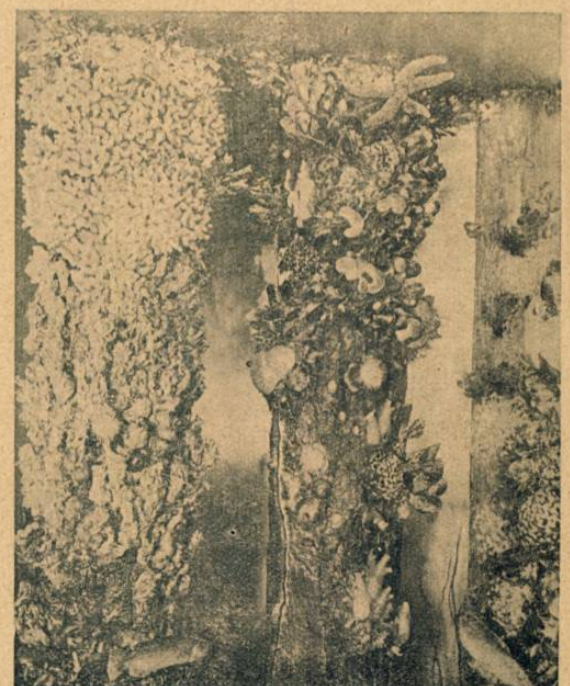
Se spune, că alfabetul latin va fi introdus în toate școlile, începând dela 1 Ianuarie 1931.

DESCOPERIREA UNUI TABLOU DE

FRANZ HALS

La Lille a fost descoperit un tablou de mare valoare, pictat de renumitul pictor Franz Hals. Un expert olandez a stabilit autenticitatea tabloului.

Este vorba de lucrarea de mult dispărută a marelui pictor și intitulată: „Bărbatul cu mânuși”.

Un stâlp de pod acoperit de jur împrejur cu animale și plante marine

PAGINA FEMEEI

SECRETELE FRUMUSEȚEI

CATEVA SFATURI

SPALATUL. — Bine înțeles, să vă faceți, ca și toată lumea, toaleta matinală, spălându-vă cu apă și săpun.

Un sfat pe care îl putem da cititoarelor noastre este să nu neglijeze calitatea săpunului. Săpunurile comune și ieftine irită adeseori epiderma. Spălați-vă, de preferință cu apă caldă, căci apa rece dizolvă greu corpurile grase.

Un foarte bun obicei, de altminteri rar pus în practică, este alcalinizarea apei. Apa alcalină este mai dulce și mai favorabilă disolvării grăsimii de pe suprafața pielei. Pentru aceasta, este suficient să puneți într-o cană cu apă, o lingură mare de bicarbonat de sodă spălându-vă cu această apă.

TOALETA DE SEARA. — Este tot atât de folosită ca și cea de dimineață. Pielea bine curățată „respiră” mai bine în timpul somnului. Aceasta este cu atât mai folositor, cu cât întrebuințarea cremelor, a pudrei de orez și a fardului este foarte răspândită și este de mare însemnătate să nu dormiți cu toate aceste articole pe obraz. Ele nu sunt folosite decât în timpul zilei.

BAILE. — Îmbăiați-vă des în apă caldă. Pentru cei cari au o baie acasă, chestia băii zilnice este rezolvată. N-au decât să dea drumul robinetului. Pentru ceilalți, cari sunt siliți să se ducă în stabilimentele hidroterapeutice, chestia este mai complicată

Foto „Paramount“

Mary Eaton

Cea mai bună metodă spre a face să dispară sbârciturile este, însă, operația la prima apariție a lor. Cu cât ești mai tânăr, cu atât efectul operației este mai mare și mai sigur. Pronosticul este mai favorabil la 40 de ani, decât la 45, la 45 decât la 50. Totul este însă în funcție de calitatea țesuturilor, în ce privește curerea, ea este nulă.

Cu procedeele moderne de anestezie, ea nu mai există. Operația este, de altminteri, foarte rapidă și nu necesită mai mult de o jumătate oră. Se poate spune că această operație comportă un minimum de riscuri, când este bine făcută. Pot spune că am văzut peste 150 femei cari s'au supus acestei operații fără să aibă nimic.

Chirurgia estetică este menită să se desvolte și să devie clasică. Se prea poate ca să fie recunoscută, cu timpul, în mod oficial și n'ar fi exclus, ca în curând, să se înființeze la facultățile de medicină, catedre de chirurgie estetică.

NASU DISGRAȚIOS. — Tot chirurgia estetică poate să îndrepte nasurile defectuoase.

Aci, o rația este mai delicată, mai serioasă, bine înțeles după gravitatea cazului.

Se poate ajunge la îndreptarea nasurilor, la îndepărtarea cocoșelor, dându-le o linie normală.

CELINA

POȘTA CELINEI

Marta Roman. Crema se pune de preferință seara. Drojdie de bere se ia de două ori pe zi timp de 15 zile.

D-na Cecilia V. Brașov. Loțiunea de care mă întrebați este bună.

Mioara Cluj. Puneți în apa cu care vă spălați fața o linguriță de borax.

Olansa C. Loco. Multă mișcare și continuați cu tratamentul ce v'am indicat.

Boro B. Cetatea Albă. Sunt contra depilatoarelor însă pentru brațe și picioare nu e alt remediu.

Claudia V. Iasi. Purtați ciorapi de gumă și picioarele se vor subția. Nu puneți prea multă pudră.

Îndrăgostita Bălți. Încetați tratamentul de care îmi vorbiți. Spălați scara fața cu lapte și nu mai puneți nici o cremă. Nu cunosc loțiunea despre care pomeniți în scrisoare.

Celina

Anita Page

Foto „Metro-Goldwin“

SBÂRCITURILE. — Sbârciturile sunt rezultatul slăbirii mușchilor exteriori ai obrazului. Tinerii n'au sbârcituri, fiindcă mușchii lor sunt încă tari. Sunt totuși anumite sbârcituri, sau mai bine zis, cute, provenite din gesturile de expresie facială, gesturi repetate, dar acestea sunt excepții. Tratatamentul preventiv al sbârciturilor constă în a menține puterea fibrelor mușchiulare ale feței.

CHIRURGIA ESTETICA A FEȚEI. — Scopul ei este de a întinde pielea, spre a face să dispară sbârciturile. Să nu credeți că ea cor "ă numai în a trage epiderma, spre a o fixa. Ar fi prea simplu. Trebuie să lucrăm și asupra mușchilor de sub piele. Este o operație, care cere mâna specializată a unui chirurg îndemânat. Nu vă încredințați obrazul ori cui.

CRONICA MEDICALĂ

CONJUNCTIVITA LIMFATICĂ
(Eczematoasă)

Există o boală de ochi a copiilor. De obicei a celor cari, palizi și piperniciți, suferă de un guturai cronic, de vegetații în gât, au nasul infundat, scurgere la urechi, o tuberculoză a oaselor, eczemă la cap, glande la gât, umflate sau mărite, ca măregelele și alte semne ale *scrofulozei*, sau așa numitei *diateze exsudative*.

Pe țesutul subțire conjunctival care acoperă sclera (albul) ochiului, apar niște beșicuțe fine, cari seamănă cu mici noduri de culoare cenușie-gălbui, mai ales când se găsesc așezate la marginea corneei (numită popular, pentru că e străvezie, „lumina ochiului”), și cari se recunosc ușor pentru că întotdeauna sunt înconjurată de vase sanguine, mai îngroșate. Unii le aseamnă cu o pustulă, denumind boala: *conjunctivită pustuloasă*. De fapt, ele provin din o aglomerare de celule, care se înmulțesc dedesubtul așa numitei membrana lui Bowman, din partea străvezie a ochiului, ca semn al unei iritațiuni profunde.

Când ele depășesc marginea corneei și o invadează, țesutul acesteia pierde din limpezime, iar în vârful punctișorului alb, cum ele apar acum, se vede un mic defect parcă ar fi scobit. În acest moment vorbim de un *ulcer cornean*.

Ochiul se înroșește foarte mult, lăcrimează, pleoapele se umflă și copilul se ferește de lumină, care îi devine deadreptul insuportabilă.

Aceste ulcere se vindecă după un tratament de scurtă durată, dar locul unde au existat e lesne de văzut mulți ani în urmă, pentru că ele lasă semne, cunoscute de popor sub numele de „albeață la ochi” adică pete pe cornee.

Când ulcerul crește în profunzime, țesutul se topește pe locul unde el a fost așezat și irsul este zmuncit în rană. Se face așa zisa: „*ernie iriană*”. Prin această complicație copilul poate să p ardă vederea la acest ochi, dacă medicul specialist nu intervine la timp.

Boala, care e caracterizată prin o recidivă te nace, aparține primilor ani ai copilăriei. Ea dispare în timpul pubertății și mai persistă excepțional în adolescență.

Se crede, că în multe cazuri, cauza bolii trebuie căutată într-un defect congenital al chimistului organic al copilului, ce rezultă din hrană prea bogată în substanțe grase. Cercetările mele însă, — după cum am arătat în diverse rânduri și acuma în urmă cu ocazia conferințelor mele în Spania, din nou, — dovedesc, că la baza acestei maladii stă un proces de *tuberculoză atenuată*. Toxinele (otrăvurile) rarilor bacili tuberculoși, cari se găsesc înclistați, în ganglionii micuțului bolnav, oridecâteori se eliberează și trec în organism, produc o perturbare, ce se marchează în primul rând, la locul de intrare al germenului infecțios, care în acest caz este ochiul. Seriozitatea afecțiunii depinde atât de cantitatea toxinelor în corp, cât și de prezența unor alte microorganisme pe conjunctiva ochiului, — stafilo-

cocul auriu. — fără de care boala nu se manifestă.

Cum copiii claselor nevoiașе sunt mai des loviți de această conjunctivită, sfatul nostru merge acolo de a recomanda părinților să îngrijească: 1) de o curățenie absolută a corpului și a capului copilului lor; 2) de o ventilație largă a locuinței; aer și lumină; 3) de hrană bogată în legume și verdețuri, puțin sărată și preparată cu unt netopit, care conține pe o scară întinsă „vitamine”-le și de a-l sili să bea lapte; 4) de a-l învăța să facă măcar odată pe săptămână o baie cu sare și de a-l trimite la plajă cu coloniile școlare, create în acest scop, realizând astfel băi de soare, de sare, de mare, iod și ozon; 5) de o cură de untură de pește, în timpul iernii, luând înțelegere cu medicul casei sau cu cel școlar, dacă trebuie combinată cu adaosuri de fer, arsen, iod, etc., și completată cu raze ultraviolete, cari produc ele însiși o vitaminizare influențând în bine lezechilibrul mineral al organismului; 6) de o remineralizare puternică, acolo unde untura de pește nu e suportată, prin întrebuițarea preparatelor recalcifiante, cum e *Vigantol*-ul, *Opocalcium*-ul, *Ergosterina*, etc., în măsura indicată de medic și cari fac adevărate minuni.

Tuberculina nu se va întrebuița de cât atunci, când cele sus arătate se arată neîndestulătoare. E o armă care e mânărită de medic cu multă precauție, pentru că ușor cauzează un rău, unde din tot sufletul dorea să facă un bine.

DR. FISCHER-GALAȚI

Murren (Elveția): copii dela țară, jucându-se cu s niuș

UN DOCUMENT PREȚIOS

O hartă a războiului de un interes excepțional — probabil că nu există al doilea exemplar — va fi vândută în curând în folosul unui spital din Londra. Este vorba ca ea să fie cumpărată prin subscripție publică și să fie așezată în Muzeul Național din Edinburg.

Harta, care poartă semnăturile lordului Plumer și a mareșalului Joffre, a fost utilizată de acești doi generali, când au spart liniile dela Messines. Un negustor din Glasgow o oferi de curând prințului de Galles, ca din contravaloarea ei să-și procure un fond pentru scopurile sale de binefacere. Prințul a acceptat acest dar și harta va fi vândută celui ce va oferi mai mult.

S'a ales muzeul din Edinburg pentru că la bătăliile cari s'au desfășurat în jurul localităților Wyt-schaete și Messines, au căzut un mare număr de soldați scoțieni.

Harta, de format mare, așa cum se utiliza în tranșee, arată sistemele de tranșee ale Aliaților și ale Germanilor din sectorul Wyt-schaete, în anul 1917. Pe ea mai sunt însemnate piesele de artilerie și minele inamice. Nu există nici o altă copie a acestei hărți în Muzeul Imperial al Războiului.

Curse de câini pe zăpadă: Anual au loc la The Pas Manitoba), curse de câini, atunci când zăpada este abundantă. Se aleargă pe trei piste paralele. Instantaneul nostru reprezintă start-ul câinilor

ENIGMA DIN PADUREA MARS

O crimă misterioasă lângă Paris

Poliția franceză se străduiește, de câteva zile, să deslege enigma morții fiicei unui înalt funcționar de stat.

Este vorba de o crimă, care, dacă nu va fi descoperită printr'o întâmplare, va rămâne mult timp o enigmă pentru detectivi. Crima, pentru descoperirea autorului căreia s'au pus pe lucru 50 detectivi, s'a comis acum cinci luni. Cadavrul a fost găsit de abia acum, printr'o întâmplare.

Victima acestei misterioase crime este tânăra Alice Lemoine, în vârstă de 18 ani, o fată foarte veselă, fiica funcționarului de stat Maurice Lemoine, din Elbeuf.

În ziua fatală, Alice, care era de o frumusețe răpitoare, plecase în excursie. Ea era o sportivă pasionată și avea o motocicletă, pe care o conducea singură. Dis de dimineață, fără a spune ceva părinților ei, a plecat cu motocicleta de acasă.

Părinții nu se neliniștiră câtă vreme de plecarea neanunțată a fiicii lor, căci erau obișnuiți cu asemenea întâmplări. Pe lângă aceasta, Alice era o fire foarte independentă și nu anunța decât foarte rar pe părinții ei, când pleca de acasă.

Ei aflară, deabia mai târziu, că a plecat în direcția Rouen. Ea nu s'a mai întors din această excursie. Tatăl, îngrijat, se adresă, disperat, prefectului de poliție Gachet, cu care era bun prieten. Gachet luă el însuși în mână cercetările. Toată regiunea fu cercetată în modul cel mai amănunțit; peste 20 martori, cari au văzut pe fată, în ziua fatală, plecând cu motocicleta, au fost interogați, dar totul fu în zadar.

Aproape toate ziarele franceze au publicat fotografia celei dispărute, iar autoritățile de la granița au fost înștiințate. La început, anumite indicii au făcut să se precizeze, că Alice Lemoine a fugit din casa părintească. Ea luase cu sine o sumă mai mare de bani, luase haine într'o valiză, precum și cele două caete în cari își scria întâmplările zilnice.

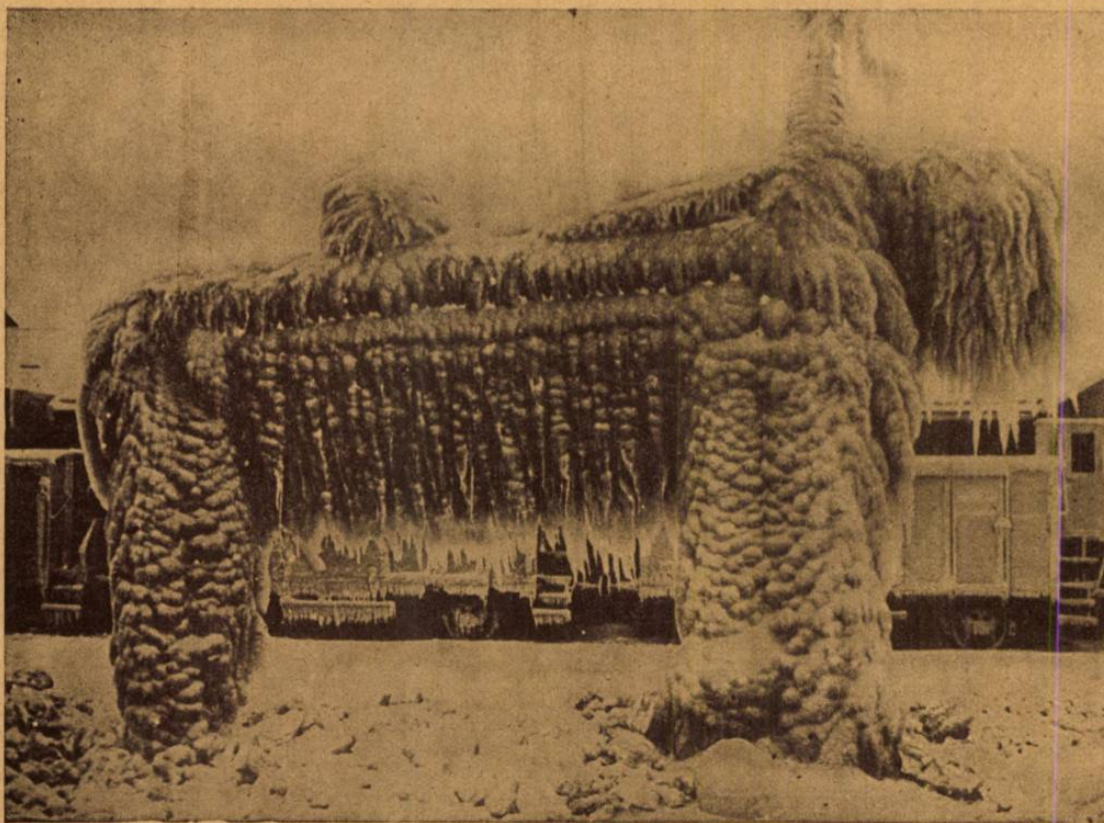
Din toate acestea, s'a dedus că a plecat cu intenția de a nu se mai întoarce acasă.

După ce cercetările pentru aflarea ei n'au dus la nici un rezultat, s'a crezut, căva timp, că Alice Lemoine a fost ademenită de negustori de carne vie. S'au prezentat doi martori, cari au spus, că au văzut-o în Marsilia, în tovărășia unui bărbat, probabil un sud-american. S'au făcut cercetări și în această direcție, când se prezintă poliției funcționarul poștal Tasset, declarând că a făcut o descoperire sinistru în pădurea Mars.

Tasset a găsit, în mijlocul pădurii, acoperit cu frunze, un cadavru, care, după toate probabilitățile, era de mult timp acolo. Era vorba de cadavrul unei femei tinere. Tasset plecă, însoțit de trei detectivi, spre pădure. Cadavrul era aproape acoperit de ză-

Instantaneu reprezentând vechiul oraș de reședință, Potsdam, sub zăpadă

Gerul în Suedia: sculptură naturală, reprezentând o gură de apă de alimentat locomotivele, acoperită cu ghiață

pada de curând căzută. Imbrăcămintea era ruptă. Fața îi era de nerecunoscut. La câțiva pași de cadavru, s'a găsit, însă, o poșetă, în care se afla o pudrieră cu monograma A. L.

Nu mai era nici o îndoială, că s'a dat de cadavrul nefericitei Alice Lemoine. În cursul aceleiași zile, moarta a fost recunoscută, după haine, de părinții ei. Făcându-se autopsia cadavrului, s'a stabilit că nefericita a fost înjunghiată cu un cuțit în inimă. S'a mai stabilit că era gravidă.

Bănuelile căzură asupra logodnicului nefericitei, comerciantul parizian Baillieu, care a fost invitat la poliție și supus unui interogatoriu. Baillieu a declarat că avusese intenția s'o rupă cu Alice, de oarece aflase că ea a avut relații cu alți trei bărbați. Și acești trei bărbați au fost interogați. Ei arătară și pe alții cari au avut relații cu cea ucisă. Până acum au fost interogați 14 bărbați, despre cari s'a dovedit că au avut relații cu Alice Lemoine. Se pare, însă, că toți sunt străini de crimă, astfel că enigma din pădurea Mars rămâne nedeslegată.

UN NOU RECORD LA PIAN

De bucurie că i s'a născut o fiică, un locuitor din Noua Zelandă, anume Albert Steele, a stabilit un nou record la pian. El a cântat în continuu 112 ore și 23 minute și a bătut cu 18 minute recordul stabilit de profesorul englez Kemp. Noul campion vrea să vie la anul în Anglia, spre a se lua la întrecere cu profesorul Kemp. Unor ziariști le-a declarat, că la vestea că i s'a născut o fată, s'a așezat, de bucurie, la pian și numai când a văzut că nu obosește, s'a gândit să stabilească un record.

MODA

O expoziție de mode în care se văd tot felul de costume de sport, toalete de după masă, mantouri cu caracteristicile modei din anul 1930

CRONICA MODEI

Incontestabil că moda vrea să fie variată nu numai în liniile ei mari, căci această variație prezintă și ea o stabilitate de cel puțin un sezon, dar cere variație într-o mulțime de detalii, care fac să se deosebească o toaletă de alta, o personalitate de alta.

Astfel s'a lansat moda unui mantou trei sferturi sau o jachetă scurtă de dantelă, albă sau neagră, pusă pe o rochie de satin sau crêpe satin. Este o modă practică, căci dacă rochia este puțin jenată, mantoul de dantelă o va ajuta să pară ca și nouă; apoi, dacă e prea de seară, mantoul sau jacheta de dantelă o vor face mai ușor de purtat și la reuniunile mai intime sau la teatru.

Peste o rochie roz sau galbenă se poate pune un mantou negru și altă dată unul alb și iată că astfel eleganta pare că are două toalete.

Un ansamblu de după masă, făcut din catifea și moar. Gulerul e împodobit cu ermină; tăetura mânecilor este foarte nouă.

Evident că aceste mantouri se fac cu mâneci. Pe o rochie neagră un mantou de dantelă argint sau aur vechi dă un efect admirabil.

Dantela ocre iarăși poate da efecte foarte frumoase, fiind elegantă și în același timp nu prea pretențioasă.

ORIA

O mică rochie încântătoare de postav roșu. Jupa are două rânduri suprapuse dând efectul de volane. Jacheta „en forme” amintște tusta. În locul gulerului avem o eșarfă dublată cu crepe de chine alb.

„DOLLY-SISTERS” SE DESPART!

Romanul celor două mici dansatoare maghiare, cari au devenit printr-o întâmplare oarecare surori engleze s'a sfârșit: din Paris, vine știrea că cele două „surori” se despart — nu mai sunt „Dolly-Sisters” ci numai Jenny Dolly și Rosie Dolly. De mai mult timp, se spunea că cele două „surori” nu mai trăiesc în armonie. Ele au început să se certe, ba s'au și luat odată la bătaie. De curând, când un

impresar s'a prezentat la ele, ca să le angajeze pentru America, una a fost pentru, cealaltă contra. S'a vorbit foarte mult, în ultimul timp, de cele două „surori”. Odată despre căsătoria și divorțul unuia, apoi de cunoscutul scandal cu bijuteriile. Rosie, cea mai mare, care a fost amestecată în acest scandal, a fost apărută în fața tribunalului de fostul președinte de republică Millerand. Când apăru în fața tribunalului, nu erau în sală decât câteva persoane. Rosie observând că procesul ei, pe care-l intentase spre a-și face reclamă, n'a avut nici un ecou în public, leșină.

Afacerea aceasta cu bijuteriile a fost, la urma urmei, motivul despărțirii celor două surori.

Motivul acesta adevărat nu a fost comunicat, bineînțeles, publicului, ca să nu strice eventuala „a-facere”. Se spune că Jenny, cea mai tânără, nu mai poate să danseze, în urma ordinului medicului. Ca să se dea despărțirii un aspect mai romantic, se spune că Jenny a și procurat surorii sale o înlocuitoare. Și anume o mică „girl” franceză, care seamănă la perfecție cu cele două surori și care va fi înlocuitoarea frumoasei Jenny. Căci Rosie nu vrea să renunțe la dans. Sora ei Jenny va face în curând o mare surpriză parizienilor. După cât se spune, are intenția să deschidă un magazin de dantelărie în Champs Elysées. De curând a făcut comenzi însemnate la Bruxelles și a și angajat acolo o vânzătoare pricepută. Magazinul va fi deschis la primăvară.

TESTAMENTUL ÎN FILM VORBITOR

În America oricine își poate face, de pe acum, testamentul sub forma unui film vorbitor. Americanii au o nouă jucărie. Cinematografele vorbitoare din New-York redau testamente-model și chestia a început să se discute. Sunt unii pentru, alții contra.

MEDICAMENTE CU STRIDII

Într-o conferință, ținută de profesorul Loubatie, dela Universitatea din Bordeaux, acesta a recomandat luarea medicamentelor neplăcute în alimente savurate de toată lumea. A propus astfel, luarea preparatelor de iod în stridii. Pacientul să deschidă stridia cu un cuțit sterilizat și, purtând mănuși de cauciuc, să-i introducă preparatul de iod. Când stridia este complet pătrunsă de iod, ca de apă obișnuită de mare, poate fi consumată de acel care este silit să ia un preparat de iod.

Loubatie a spus că aceste încercări trebuie considerate ca punct de plecare al unui nou tratament medical, de oarece se pot lua, în același mod, salată cu ulei de ricin, fier în omletă, etc. Noua metodă a numit-o profesorul Loubatie „Gastroterapie” sau, dacă numele acesta amintește prea mult de bucătărie, „Gastronomie terapeutică”.

O DANSATOARE DE VIȚA NOBILA

Zilele trecute, a debutat la Viena, cu ocazia unei serbări, dată de Anul Nou de un club local, dansatoarea Dusaline, fiica contesei Des Fours-Walderode, care s'a măritat acum 25 ani la Paris, cu un negru, de care s'a despărțit în curând, lăsându-l în cea mai mare mizerie.

De oarece contesa a fost isgonită pentru această mesalitanță de familia ei, din care face parte și conții de Coudenhove, fiica ei s'a hotărât să se facă dansatoare și s'a întors de curând din Paris, unde a urmat o școală de dans.

MISS FRANCE 1930—D-RA YVETTE LABROUSSE

În Paris, în mara sală de festivități a ziarului „LE JOURNAL”, a avut loc concursul de frumusețe pentru decernarea titlului de MISS FRANCE pe 1930. A fost aleasă d-ra YVETTE LABROUSSE, de 23 ani, din Lyon.